

ಚಂದಮಾಮ

ಮಕ್ಕಳ ಕಥೆಯ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ

1st Oct. '54

6
as

SANKAR...

ಬಹುಮಾನ
ಸಹೃದಯಿ ಸಿ. ಕೆ

ನೂಲಿಲ್ಲದ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ

ಕಳಿಸಿದವರು:
ಪಿ. ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಸರೋಯ

ಶೀಘ್ರದಲ್ಲೇ ಬರುತ್ತದೆ!

ಸಾಹಿಣಿ ಯವರ
ಅಮರಸಂದೇಶಂ

ಶ್ರೀರಂಜಿನಿ ವದ್ವಿ.ಪ. ಅಮರನಾಥ್.. ಕೇಲಂಗಿ

ವೈಕುಂಠ-ಅಡುತಿ

ವಿವರಣೆಗಳು: ಯು.ಬಿ. ಬಾವನಾಪಾಯಣ್ & ಡಿ.ವಿ. ನಾರಾಯಣ್

Net

ಕಥೆ ಮತ್ತು ಹಾಡುಗಳು: ತಾಸಿ, ಶೀಶಿ ಮತ್ತು ಆರುದ್ರ
ಸಂಗೀತ: ಪ್ರಸಾದರಾವ್ ಮತ್ತು ಕೇಳ್ಕರ್
ಕ್ಯಾಮೆರಾ: ಪಿ. ಎಲ್. ರಾಯ್

ದಿಸ್ಕ್ ಬ್ಯೂಟರುಗಳು:

ಅಂಠ-ಸೀಡೆಡ್	ನೈಜಾಂ	ಮೈಸೂರ್
ನವಯುಗ ಫಿಲ್ಮ್ಸ್	ಆಲ್ ಇಂಡಿಯಾ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್, ಲಿ.	ಕರ್ಣಾಟಕ ಫಿಲ್ಮ್ಸ್, ಲಿ.
ವಿಜಯನಾಡ-ಗುಂಪಕಲ್	ಸಿಕಂದರಾಬಾದು	ಬೆಂಗಳೂರು ೨.

ವಿವರಣೆಗೆ: ಡಿ ಫಿಲ್ಮ್ ಫೈನಾನ್ಸ್ ಕಾರ್ಪೊರೇಷನ್, ಮದರಾಸ್ - ೧೦

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ

ವಿಷಯಗಳು	ಪುಟ	ವಿಷಯಗಳು	ಪುಟ
ಕಿರೀಟ-ಕೋತಿ	... 10	ರಾಜದ್ರೋಹಿಗಳು	... 33
ಮುಖಚಿತ್ರ	... 12	ಧನಲೋಭ	... 39
ಕಳೆದುಹೋದ ಗಾಳಿ	... 13	ಕಾನಿಷ್ಕನ ಔದಾರ್ಯ	... 44
ಹಣದ ಗಂಟು	... 17	ಯುಕ್ತಿಶಾಲಿ ವಿಪ್ರ	... 49
ಪೂಜಾರಿಯ ದ್ರೋಹ	... 22	ಮೂರು ಕೊಂಬಿನ ಮಾವಿನ ಮರ	55
ಧೂಮಕೇತು	... 25	ರತ್ನಗೋಳ	... 60

ಫೋಟೋ ಡಿಫೀಕಿಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ವಾರ್ತೆಗಳು, ಚಿತ್ರಕಥೆ ಇತ್ಯಾದಿ.

ರೈ ಪ್ ಸಿ ರ ಪ್ - ಐ. ಟಿ. ಎಲ್.

ನಿಮ್ಮ ಮುದ್ದು ಕಂದನ ಆಜೀರ್ಣ ವ್ಯಾಧಿಗಳನ್ನು
ತಡೆದು ಆರೋಗ್ಯ ಕಾಪಾಡುವ ಆಮೃತಪಾನ.

ತಯಾರಕರು :

ದಿ ನೈಸೂರು ಇಂಡಸ್ಟ್ರಿಯಲ್ ಅಂಡ್
ಟೆಕ್ನಿಂಗ್ ಲ್ಯಾಬೋರಟರಿ, ಲಿ.,
ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ :: ಬೆಂಗಳೂರು-3

ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಮುಖ ವ್ಯಾಪಾರಿಗಳಲ್ಲೂ
ದೊರೆಯುತ್ತದೆ

ವ್ಯಾಪಾರದ ಗುರುತು

ರೈ ಪ್ ಸಿ ರ ಪ್

ನಿಮ್ಮ ಬಟ್ಟೆಗಳ ಶುಭ್ರತೆಗೆ
ಪ್ರತಿದಿನೂ ಗೃಹಿಣಿಯ ಮನಸ್ಸಿಗೆ
ಪಾತ್ರವಾಗಿರುವ

ಕಸ್ತೂರಿ ಬಾರ್ ಸೋಪು

ಶ್ರೀ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಅಯಿಲ್ ಮಿಲ್ಸ್. ಹೆಡ್ ಆಫೀಸ್: ಹುಂಗಳೂರು.
ಬ್ರಾಂಚ್: ತುಮಕೂರು

ನಮ್ಮ ಪೇಟೆಂಟು ಪಿಂಗಳೂ, ಸೀಲಂಗಳು, ಎಂಬಿಸರುಗಳು, ನೇಮ್-ಪೇಟಿಂಗುಗಳು ಮೊದಲಾದ ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ವಸ್ತುಗಳಿಗೆ ರೈಲಿಂಗುಗಳು, ಮುನಿಸಿಪಾಲಿಟಿಗಳು, ಜಲಾ ಬೋರ್ಡುಗಳು, ಬ್ಯಾಂಕುಗಳು, ಶಾಲೆಗಳು, ಕಾಲೇಜುಗಳು, ಕೋರ್ಟುಗಳು, ಲಿಮಿಟೆಡ್ ಕಂಪೆನಿಗಳು ಮೊದಲಾದ ಸಂಸ್ಥೆಗಳಿಂದ ಅರ್ಜಿಗಳುಗಳನ್ನು ತರಿಸಲ್ಪಟ್ಟು ಇಂಡಿಯಾ, ಬರ್ಮಾ, ಸಿಲೋನ್, ಮಲಯ, ಪೂರ್ವ ಆಫ್ರಿಕಾ ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಥಾಪಿತವಾಗಿರುವ, ಸಂಚಾರಮಾಡುತ್ತಲೂ ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ತಕ್ಕ ಮಾಹಿನ ಬೆಲೆ, ಉತ್ಪಾದ, ಇರುವ ಏಜೆಂಟರು ಸಂಬಳವಮೇಲೆಯಾಗಲಿ, ಕಮಿಷನ್ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದಾಗಲಿ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ದಿನಾ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರುಕೂಡಾ ದಾಖಲು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಒಂದು ಊರಿಗೆ ಒಂದು ಏಜೆಂಟು ಮಾತ್ರವೇ ನಿಯಮಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಪೂರ್ಣ ವಿವರಗಳಿಗೆ:

SANGAM TRADING CO.,
Mahaveerguni, Aligarh (U. P.)

ಜೋಂಗರೇ ಬಾಲಾಮೃತ

ಇದು ಸೊರಗಿ ಕಡ್ಡಿಯಂತಾದ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನೂ ಪುಷ್ಟಿಯನ್ನೂ ಬಲವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಇದರ ಸೇವನೆಯಿಂದ ಮಕ್ಕಳ ಹೆಲ್ಲುಗಳು ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲದೆ ಹೊರಬೀಳಲು ಸಹಾಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಜ್ಞಾನದೊಂದಿಗೆ
ಮನೋರಂಜನೆ

ನವೀನ ವಿವಿಧ
ಬಣ್ಣದ ಮುಖ
ಚಿತ್ರ

ಸರಸ ಸಚಿತ್ರ
ಸಾಹಿತ್ಯ

ನಯನ ರಂಜಕ
ರಂಗಿನ ಮುದ್ರಣ

ತ್ರಿವರ್ಣ ಚಿತ್ರ
ಕಥೆಗಳು

ಇಪ್ಪಾದರೂ
ಬೆಲೆ 6 ಆಣೆ
ಮಾತ್ರವೇ

ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ
ನಾಲ್ಕು ರೂ/-
ಎಂಟು ಆಣೆಗಳು

ಇಂದೇ ಚಂದಾ
ದಾರರಾಗಿರಿ

ಚಂದಮಾಮ

ದೀಪಾವಳಿ ವಿಶೇಷಾಂಕ
ನವಂಬರ್ 1954

- ★ ಇಮ್ಮಡಿ ಪುಟ ಸಂಖ್ಯೆ
- ★ ವಿಳಾಸ ಪ್ರಮುಖ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಿ
- ★ ಮದರಾಸು, ಅಂಧ್ರ, ಮಧ್ಯಭಾರತ ಮತ್ತು ಬಿಹಾರ ಸರ್ಕಾರಗಳಿಂದ ಶಾಲೆಗಳ ಉಪಯೋಗಕ್ಕೆ ಮಂಜೂರಾಗಿದೆ.
- ★ ಎ. ಎಚ್. ವೈಲರ್, ಹಿಗಿನ್ ಬಾತಮ್ಸ್, ಸ್ವದೇಶ ಮಿತ್ರನ್ ಮತ್ತು ಗೆ.ಲಾಬ್‌ಸಿಂಗ್ ಮುಂತಾದವರ ಬುಕ್‌ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ದೊರೆಯುತ್ತವೆ.
- ★ 2,750 ಕ್ಯಾ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಭಾರತಾದ್ಯಂತ ವ್ಯಾಪಾರದ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು
- ★ 15,800 ಕ್ಯಾ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಚಂದಾದಾರರು
- ★ 200,000 ಕ್ಯಾ ಅಧಿಕ ಪ್ರತಿಗಳು
- ★ 10,00,000 ಕ್ಯಾ ಹೆಚ್ಚು ಓದುಗರು ಅಂದವೇರೆ

ತಮ್ಮ ವಸ್ತು - ಉತ್ಪಾದನೆಗಳ ಪ್ರಚಾರಕ್ಕಾಗಿ

ಒಂದು ಪ್ರಬಲ ಮತ್ತು

ಅಪೂರ್ವ ಸುಸಮಯ

ತಮ್ಮ ಜಾಹೀರಾತಿನ ಸ್ಥಳವನ್ನು
ಇಂದೇ ಕಾದಿರಿ.

ಅಡ್ವರ್ಟೈಸಿಂಗ್ ಮ್ಯಾನೇಜರ್ :

ಚಂದಮಾಮ ಪಬ್ಲಿಕೇಷನ್ಸ್, ಮದರಾಸು - 26

ಚಂದಮಾಮ

ಸಂಚಾಲಕರು : ಶಿ. ಚಕ್ರಪಾಣಿ

ನಮ್ಮ ದೇಶವು ರಾಜಭಕ್ತಿಗೆ ಹೆಸರುವಾಸಿಯಾದ ದೇಶ. ರಾಜ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ರಾಜನಿಗಾಗಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನು ಕೂಡಾ ಕೊಡಲು ಹಿಂದೆ ಮುಂದೆ ನೋಡದ ಮಂತ್ರಿಗಳೂ ಭೃತ್ಯರೂ ನೂರಾರುಮಂದಿ ಇದ್ದರು. ಅಂತಹವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನಂತಿ ದ್ದಾನೆ ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕಾನಿಷ್ಕನ ಕಥೆಯ ಮಂತ್ರಿ. ಕಾನಿಷ್ಕನು ದಯಾಶೀಲ; ಧೈರ್ಯಶಾಲಿ. ಅಂತಹವ ನನ್ನು ಅವಮಾನಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದ ಸಾಮಂತರಾಜ. ಆಗ ಅದೇ ಅವನಿಗೆ ಸಂಕಟವನ್ನು ತಂದಿಟ್ಟಿತು. ಅಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಭುಭಕ್ತಿಪರಾಯಣನಾದ ಚತುರ ಮಂತ್ರಿ ತನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ತುಂಡಿಸಿಕೊಂಡುಬಿಟ್ಟ. ಇಂತಹ ತ್ಯಾಗವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ಕಾನಿಷ್ಕನಂತಹ ಧರ್ಮ ಪ್ರಭುವನ್ನು ನಂಬಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದರಿಂದ ತಾನೇ ಕಾನಿಷ್ಕನ ಮನಸು ಕರಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಶುಭವಾಯ್ತು? ಅಂತೆಯೇ ತ್ಯಾಗಕ್ಕೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಹಿರಿಯ ಸ್ಥಾನವಿದೆ. ಇದೇ ವಿಧವಾಗಿ 'ಪೂಜಾರಿಯ ದೋಹ', 'ಧನ ಲೋಭ' ಮೊದಲಾದ ಇತರ ಕಥೆಗಳನ್ನೂ ಗ್ರಹಿಸಿರಿ.

ಸಂಪುಟ ೧೩ : ಅಕ್ಟೋಬರ್ ೧೯೫೪ : ಸಂಚಿಕೆ ೪

ಕಿರೀಟ - ಕೋತಿ

ಸಹಜ ಘನತೆಯೇ ಕಿರೀಟವೆನಿಸಿ
ಮಹಾರಾಜ್ಯವನು ಅಳುವ ಸಿಂಗ
ಗುಹೆಯ ಮುಂದೆ ಸತ್ತಿಹುದನು ಕಾಣುತೆ
ಹಾಹಾಕರಿಸಿತು ಕಾಡು ಮೃಗಾಂಗ

ಅಳಿನಿಂದ ಮತ್ತೇಭದ ವರೆಗೆ
ಅಡವಿಯಲ್ಲಿರುವ ಮೃಗಗಳು ಎಲ್ಲಾ
ಅಳುತಳುತಲೆ ಸಭೆ ಸೇರಿಸಿ ಕೇಳ್ತುವು :
“ಇನ್ನಾಳುವುದಾರ್ ನಮ್ಮನು ಎಲ್ಲಾ ?”

“ ಗಜಾನನನ ದಯೆ ನಮಗಿರಲಿ”ನ್ನುತ
ಗಜರಾಜನ ನಾಕಡೆ ಕಳಿಸಿ,
ರಾಕ್ಷಸ ರಕ್ಷಿತ ರತ್ನಕಿರೀಟವ
ತತ್ಕ್ಷಣವೇ ಅಲ್ಲಿಗೆ ತರಿಸಿ

ಯಾರ ತಲೆಗೆ ಇದ ನಿಡಬೇಕೆನ್ನುತ
ವಾದವೇಳೆ, ಮುದಿನರಿ ಕಡೆಗೆ,
“ ಯಾವತಲೆಗೆ ಅದು ಸರಿಯೋಗುವುದೋ
ಆ ತಲೆ ಮೃಗವೇ ಅರಸೆಮಗೆ ”

ಎಂದಾ ಮಾತಿಗೆ ಎಲ್ಲ ಜಂತುಗಳು
“ಅದು ಸರಿಸರಿ” ಎಂದೊಪ್ಪಿದುವು.
ಕೋತಿ ಕಿರೀಟವ ಕೈಗೊಂಡದ್ದಿತು
ಎಲ್ಲವು ತಲೆಯನು ತಗ್ಗಿದುವು.

ಯಾವ ತಲೆಗೆ ಆ ಕಿರೀಟವಿಟ್ಟರು
ಹೊಂದಲಿಲ್ಲವೇನೋ ಒಂದು ;

“ಮಾರಂಗ”

ಮುಖವೂ ಮೂಗೂ ಕೊಂಬೊ ಕಿವಿಯೊ
ಕಿರೀಟಕ್ಕೆ ತಡೆಯಾಯ್ತಂದು.

ಎಲ್ಲಾ ಮೃಗಗಳ ಪರೀಕ್ಷೆ ಮುಗಿದು
ತನ್ನ ಸರದಿಬರಲಾ ಕಪಿಯಾಗ
ತನ್ನ ತಲೆಗಿಟ್ಟು ಬೀಳದೋಲ್ ಪಡೆದು
ಕುಣಿಯುತೆ ಹಾಡಿತ್ತು ಕೀಚ್‌ರಾಗ!

ನಲಿನಾ ಕೋತಿಯ ಬೆರಗಿಂ ನೋಡುತ
ಇತರ ಮೃಗಂಗಳು ಘೋಷಣೆಗೈದುವು :
“ಜಂತುಸ್ಥಾನಕೆ ಜಯನಾಗಲಿ! ಹನು
ಮಂತ ಸ್ವಾಮಿಗೆ ಜೈ ಜೈ!” ಎಂದುವು.

ತಾನೇ ರಾಜೆಂದುಬ್ಬುವ ಕೋತಿಯ
ಕಾಣಲಾ ನರಿಗೆ ಬೇಸರವೆನಿಸಿತು.
“ಕೋತಿ ಬುದ್ಧಿ ಕಾಂಬಿರಿ ಈಗಲೆ, ಓ
ರಾಜಾ ಹೊಂಡಕೆ ಹಾರೋ” ಎಂದಿತು.

ಸಂತಸದಿಂದಲಿ-ಕುಣಿಯುವ ಕೋತಿ
ಜಂಬುಕ ತೋರ್ದಾ ಹೊಂಡಕೆ ಹಾರಿತು!
ಆಯ್ಯೋ ಪಾಪ! ಆಲ್ಲಾ ರೋ ಮಡಗಿದ
ಕತ್ತಿಯಬೋರ್ ಹಾ! ಬಾಯ್ಬೆರೆದಿದ್ದಿತು!

ಬೋನಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಕಟಕಟ ನಲುಗುವ
ಕಪಿಯಕಂಡು ನರಿಯಂದಿತು: “ಆಯ್ಯೋ!
“ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಬುದ್ಧಿ ಘನತೆಗಳೇನಿಲ್ಲದೆ
ಕೋತಿಯ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಆರಸೊತ್ತಿಗೇಯೋ?”

ಮುಖಚಿತ್ರ

ಪರಶುರಾಮನ ಕಥೆ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಮುಗಿಯಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಕೋಪವು ತನ್ನಿಂದ ಎಂತಹ ಘೋರಕಾರ್ಯ ಮಾಡಿಸಿತೆಂದು ಜಮದಗ್ನಿಗೂ ಪಶ್ಚತ್ತಾಪವಾಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಕೋಪವನ್ನು ಪೂರಾ ತ್ಯಜಿಸಿ ಪರಮಶಾಂತನಾದನು.

ಹೀಗಿರಲು ಒಂದು ದಿನ ಹೈಹಯ ರಾಜನಾದ ಕಾರ್ತವೀರಾರ್ಜುನನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಬೇಟೆಯಾಡಿಕೊಂಡು ಜಮದಗ್ನಿಯ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಆಗ ಪರಶುರಾಮನು ಸಮಿಧೆಗಳನ್ನು ತರಲು ಹೋಗಿದ್ದನು. ಜಮದಗ್ನಿ ತನ್ನ ಬಳಿಯಿದ್ದ ಹೋಮಧೇನುವಿನ ಸಹಾಯದಿಂದ, ರಾಜ-ಪರಿವಾರಗಳಿಗೆ ಬಲು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅತಿಥಿ ಸತ್ಕಾರ ಮಾಡಿದನು. ರಾಜನು ಅದಕ್ಕೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ತೋರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಕೃತಘ್ನನಾದನು. ಜಮದಗ್ನಿ ಋಷಿಯ ಅತಿಶ್ರೇಷ್ಠವಾದ ಹೋಮಧೇನುವನ್ನು ಬಲಾತ್ಕಾರವಾಗಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೇ ಪರಶುರಾಮನು ಬಂದನು; ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಅರಿತನು. ಕೊಡಲೇ ರೌದ್ರಾವೇಷದಿಂದ ಕೊಡಲಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಕಾರ್ತವೀರಾರ್ಜುನನನ್ನು ನಡುದಾರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ತಡೆದನು. ಘೋರ ಕಾಳಗವಾಯಿತು. ವೀರ ಪರಶುರಾಮನು ಕಾರ್ತವೀರಾರ್ಜುನನನ್ನೂ ಅವನ ಪರಿವಾರವನ್ನೂ ಕೊಂದು ಹೋಮಧೇನುವನ್ನು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡನು. ಪರಶುರಾಮನ ಪರಾಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಬೆರಗಾದರು.

ಕಾರ್ತವೀರಾರ್ಜುನನ ಮಕ್ಕಳೂ ಮಹಾ ಕ್ರೂರರೇ. ಅದರೆ ಪರಶುರಾಮನ ಇದಿರು ಹಗೆ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಂಜಿಕೊಂಡರು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹೋಂಕುಹಾಕಿ, ಪರಶುರಾಮನು ಇಲ್ಲದವೇಳೆ ನೋಡಿಕೊಂಡು ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಿದರು. ಮತ್ತು ಜಮದಗ್ನಿಯನ್ನು ಕೊಂದುಹಾಕಿ ಓಡಿಹೋದರು.

ಪರಶುರಾಮನು ಬಂದು ರೋದಿಸುವ ತಾಯಿಯಿಂದ ಸಂಗತಿಯರಿತನು. ಕೋಪ ಸಂತಾಪಗಳಿಂದ “ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ವಂತನೇ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆಮಾಡಿದನು ಪರಶುರಾಮ. ಹಾಗೆಯೇ ಕಾರ್ತವೀರಾರ್ಜುನನ ಎಲ್ಲ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ ಕೊಂದುಹಾಕಿದನು. ನಂತರ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದುಸಾರಿ ಪೃಥ್ವಿಯನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಸಂಹಾರ ಮಾಡಿದನು. ಕ್ಷತ್ರಿಯರ ರಕ್ತದಿಂದಲೇ ತಂದೆಗೆ ತರ್ಪಣ ಬಿಟ್ಟನು. ಪಿತೃಗಳೇ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷರಾಗಿ ಅವನನ್ನು ತಣಿಸಿದರು.

ನಂತರ ಪರಶುರಾಮನು ಶಾಂತನಾಗಿ ತಾನು ಗೆದ್ದ ಭೂಮಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಾತ್ವಿಕರಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಟ್ಟು, ಮಹೇಂದ್ರ ಪರ್ವತಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತಪಸ್ಸಿಗೆ ಕುಳಿತನು.

ಕಳೆದು ಹೋದ ಗಾಳ

ಬಹಳಕಾಲದ ಹಿಂದೆ ಜವಾನು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೂರೀ, ಹೂದೇರಿ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು ಸಹೋದರರಿದ್ದರು. ಹೂರೀ ಪ್ರತಿದಿನಾ ಸಮುದ್ರ ತೀರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವನು. ಹೂದೇರಿ ಬಿಲ್ಲುಬಾಣ ಸಮೇತ ಅಡವಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬೇಟೆಯಾಡುವನು. ಇಬ್ಬರನ್ನೂ ದಿವ ಸಿದ್ಧಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಭಿನ್ನತೆಯಿತ್ತು. ಹೂರೀ ಸದಾ ಗಂಭೀರವಾಗಿರುವನು: ಹೂದೇರಿ ಯಾವಾಗಲೂ ಉಲ್ಲಾಸವಾಗಿರುವನು. ಅದರೂ ಅವರಿಬ್ಬರಲ್ಲೂ ಪರಸ್ಪರ ಪ್ರೀತಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿತ್ತು.

ಒಂದುದಿನ ಹೂದೇರಿ ಇನ್ನೊಂದು ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ “ಅಣ್ಣಾ, ನೀನು ದಿನಾ ಮೀನು ಹಿಡಿಯುವೆ. ನಾನು ಬೇಟೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ತನಗಾಗಿ ಇಂದುಮಾತ್ರ ನೀನು ನನ್ನ ಬಿಲ್ಲು ಬಾಣಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗು. ನಾನು ನಿನ್ನ ಗಾಳ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮೀನು ಹಿಡಿಯಲು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದ. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಹೂರೀಗೆ ಸಮ್ಮತವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಅದರ ತಮ್ಮನು ಬಲವಂತಪಡಿಸಲು, ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕಾಯಿತು. ಅಂದು ಹೂರೀ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋದ. ಹೂದೇರಿ ಮೀನು ಹಿಡಿಯಲು ಹೊರಟ. ಸಾಯಂಕಾಲ ಒಂದು ಜಂತುವನ್ನಾದರೂ ಬೇಟೆಯಾಡದೆ ಬರಿಗೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಂತಿರುಗಿದ ಹೂರೀ. ಹೂದೇರಿ ಒಂದು ಮೀನನ್ನಾದರೂ ಹಿಡಿಯಲಾರದೆ ಗಾಳವನ್ನೂ ಸಹ ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ವಾಪಸು ಬಂದ.

“ನಾನು ಬೇಡಬೇಡವೆಂದರೂ ನೀನು ನನ್ನ ಮಾತು ಕೇಳಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಗಾಳಸಹ ಸಮುದ್ರದ ಪಾಲು ಮಾಡಿದೆ. ನಾನಿನ್ನ ಹೇಗೆ ಮೀನು ಹಿಡಿಯಲಿ?” ಎಂದು ಸಿಹ್ಮಾರವಾಗಿ ನುಡಿದ ಹೂರೀ.

ತನ್ನಿಂದ ತಪ್ಪಾಯಿತೆಂದು ಹೂದೇರಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ. “ಆ ಗಾಳ ಹೋದರೆ ಹೋಯಿತು. ನಿನಗೆ ನಾನು ನೂರು ಗಾಳಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟೇನು” ಎಂದ. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಹೂರೀ ಕಟುವಾಗಿ “ನಿನ್ನ ನೂರು ಗಾಳ

ಗಲೇನೂ ನನಗೆ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ನಳಗಿದ ಗಾಳವದು. ಅದಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನನಗೆ ಕೈ ಕತ್ತರಿಸಿದಂತೆ ಆಗುವುದು” ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಅಣ್ಣನ ವಿಚಾರಸರಗೆ ಸಮಂಜಸವಾಗಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಸಹ, ತಪ್ಪು ತನ್ನದೇ ಆದುದರಿಂದ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಹೋದ ಗಾಳವನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತರಲು ಹೋರಬಿಡಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ತನ್ನ ರಾಣಿ ಹೋದರೂ ಸರಿ, ಆ ಗಾಳವಿಲ್ಲದೆ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಪ್ಪು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಮನೆಬಿಟ್ಟ.

ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಂಡೆಯುಳ್ಳ ಗಾಳ ಕಳೆದುಹೋಗಿತ್ತು. ಹೊದೇರಿ ಅ ಬಂಡೆಯ ಮೇಲಿಂದ ಸಮುದ್ರದೊಳಕ್ಕೆ ಹಾರಿದ. ಎಷ್ಟು ಅಳ ಹೋದರೂ ತಳಸಿಗದು! ಇನ್ನಷ್ಟುದೂರ

ಹೋಗಲು ನೀರಿನ ತಳಭಾಗದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿರುವಂತೆ ತೋರಿತು. ಅದೊಂದು ಭವನ. ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ ಕೆಲವು ಮರಗಳು ಸೂರು ಅಡಿಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಉದ್ದಾನ ವನದಂತೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದುವು. ಆ ಮರಗಳ ನಡುವೆ ಹೊದೇರಿ ಇಳಿದು ಏನು ಮಾಡಲೂ ತೋರದೆ ದಿಕ್ಕಿಟ್ಟವಳು, ತುಸ ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದ ಭವನವಿಂದ ಸುಂದರ ಯುವತಿ ಯೋರ್ವಳು ಆತನ ಕಡೆಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಿಸಿತು. ಅಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

ಆಕೆ ಹೊದೇರಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಚಕಿತಳಾಗಿ “ಯಾರು ನೀವು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಹೊದೇರಿ ತನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿವರವಾಗಿ ಆಕೆಗೆ ಹೇಳಿದ.

“ಹಾಗೋ. ಅದೋ ಅದೇ ನಮ್ಮ ಮನೆ. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬನ್ನಿ. ನೀವು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರುವ ಗಾಳವನ್ನು ನಮ್ಮ ತಂದೆ ಹುಡುಕಿಸಿಕೊಡುವರು” ಎಂದಳು. ಹೊದೇರಿ ಆಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಭವನವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ.

ಆ ಭವನ ಮುತ್ತಿನ ಚಿಕ್ಕನಿಂದಲೂ, ಹವಳದ ಸರಗಳಿಂದಲೂ, ನವರತ್ನಗಳಿಂದಲೂ ಸುಖತವಾಗಿ ನೋಡಲು ಸುಂದರವಾಗಿತ್ತು. ಅದು ಸಮುದ್ರರಾಜನ ಅರಮನೆ.

ಸಮುದ್ರರಾಜನು ಹೊದೇರಿಗೆ ಭಾರೀ ಸ್ವಾಗತವನ್ನಿತ್ತು ಭೋಜನ ಕೂಟಕ್ಕೆ ವಿರ್ವಾಹ ಮಾಡಿದ. ಊಟವಾದ ನಂತರ ರಾಜನು ವಿವಿಧ ವಿನೋದಗಳನ್ನು ಕರೆದು, ತನ್ನ

ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೂಡಲೇ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದು ತರುವಂತೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ.

ಪೂಜಾಂಗದಲ್ಲಿ ಜಲಚರಗಳೆಲ್ಲಾ ಬಂದವು. ಹೊದೇರಿ ಕಳೆದ ಕೊಂಡ ಗಾಳವನ್ನು ತಾವು ಯಾರೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲವೆಂದರು.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ “ಮಹಾಪ್ರಭೂ, ಎಲ್ಲರೂ ಬಂದರು. ಆದರೆ ಸೊರೆಮಾನು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆಕೆಗೆ ಗಂಟಲು ನೋವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಮಲಗಿಕೊಂಡಿರುವಂತೆ. ವೈದ್ಯನಿಗಾಗಿ ಎದುರುನೋಡುತ್ತಿರುವರೆಂದು ಸುದ್ದಿಬಂದಿದೆ” ಎಂದ.

ಕೂಡಲೇ ರಾಜವೈದ್ಯನನ್ನು ಸೊರೆಮಾನಿನ ಮನೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಕೊಂಚಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಆತನು ಮೌನನ ಗಾಳವನ್ನು ಹಿಡಿಸಿಕೊಂಡು

ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬಂದ. ಅದು ಸೊರೆಮಾನಿನ ಗಂಟಲಲ್ಲಿ ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡಿರಲು ಶಸ್ತ್ರಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿ ಹೊರಗೆ ತೆಗೆದರಂತೆ!

“ಓ, ಆದೇ ನಾನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಗಾಳ” ಎಂದ ಹೊದೇರಿ ಆನಂದದಿಂದ. ಆತನು ಬಂದ ಕೆಲಸ ಪೂರ್ತಿಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಮಹಾಪ್ರಭೂ ಮಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಕೊದೇರಿ ಹೊರಲು ಮೋಗುವುದು ಸ್ವಲ್ಪಮಾತ್ರವೂ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ.

“ನೀವಿವರೇ ಇದ್ದುಬಿಡಿ. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಸುಖವಾಗೋಣ” ಎಂದು ಆಕೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು.

ಆಕೆಯನ್ನು ವಿವಾಹವಾಗಬೇಕೆಂಬ ಆಪ್ತೇ ಹೊದೇರಿಗೂ ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಆತನು

ತನ್ನ ಸಹೋದರನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ತನ್ನ ಬೇಟೆ
ಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಸಮುದ್ರದೊಳಗೇ ಇರಲಾರ.

“ನೀನೇ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬರಬಾರದೇಕೆ?”
ಎಂದ ಹೊದೇರಿ,

“ನಾನು ಈ ಸಮುದ್ರದಾಟಿ ಬಂದರೆ
ನನ್ನ ರೂಪ ಬದಲಾಯಿಸುವೆನು” ಎಂದಳು.

ಹೊದೇರಿ ಸಮುದ್ರರಾಜ್ಯದಿಂದ ಹಿಂತಿ
ರುಗಿ ಬಂದುಬಿಟ್ಟು. ಗಾಳಿ ಮತ್ತೆ ಸಿಕ್ಕಿದು
ದಕ್ಕಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ತನ್ನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಬದುಕಿ
ಬಂದ ಸಲುವಾಗಿ ಹೂರೇ ಅಮಿತಾನಂದ
ಹೊಂದಿದ. ತಾನು ತನ್ನ ನಿಗೆ ನಿನ್ನ ರವಾಗಿ
ಮಾತನಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ಹೂರೇ ಈಗ ತುಂಬಾ
ನೊಂದುಕೊಂಡ.

ಹೊದೇರಿಗೆ ಈಗ ಬೇಟೆಯಮೇಲೆ ಆಸಕ್ತಿ
ಯಿಲ್ಲ. ಆತನಿಗೆ ಮೂರು ಹೊತ್ತೂ ಸಮುದ್ರ
ರಾಜನ ಮಗಳೇ ಕಾಣಿಸುವಳು. ಆತನು
ದಿನಾ ಸಮುದ್ರ ತೀರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವನು. ಅಲ್ಲಿ
ಗಳಕಡೆ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಟ್ಟುಸಿರು ಬಿಡುವನು.

ಒಂದುದಿನ ಹೊದೇರಿ ಸಮುದ್ರತೀರದಲ್ಲಿ
ನಡೆದಾಡುತ್ತಿರಲು ಭಾರಿ ಅಲೆಗಳು ತಲೆ

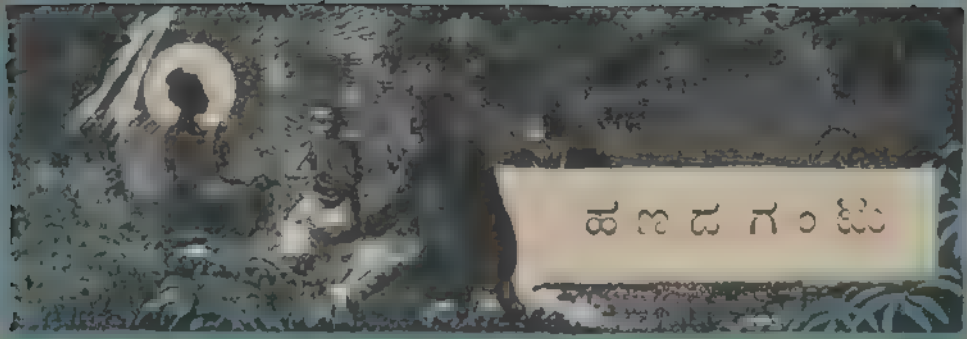
ತೊಡಗಿದವು. ಬಿರುಗಾಳಿ ಬೀಸಿತು. ಈ
ತೂಫಾನಿನಲ್ಲಿ ಸಮುದ್ರರಾಜನ ಮಗಳು
ನೀರಿನಮೇಲೆ ತೇಲಿಕೊಂಡು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೂತ್ತಿ
ಗೆಲ್ಲಾ ಹೊದೇರಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದಳು.

ಹೊದೇರಿಯ ಅನಂದಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ.
ಆತನು ಆಕೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಅಣ್ಣನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದು
ಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಹೂರೇ ಬಹಳ ಸಂತಸ
ಗೊಂಡು ಅವರಿಬ್ಬರಿಗೂ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿ
ಸಿದನು. ಮೂರುದಿನ ಮೂವರೂ ಸಂತೋಷ
ವಾಗಿ ಓಡಾಡಿದರು. ಆದರೆ ಮೂರನೆಯ
ಸಾಯಂಕಾಲ ಅವರು ಸಮುದ್ರ ತೀರದಲ್ಲಿ
ಸುತ್ತಾಡಲು ಹೊರಟರು. ಸೂರ್ಯನು ಅಸ್ತ
ಮಿಸುವ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಹೊದೇರಿಯ ಹೆಂಡತಿ
ಯಲ್ಲಿ ಒಂದುರೀತಿ ಬದಲಾವಣೆ ಆಯಿತು.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ಆಕೆ ಪಂಚವರ್ಣದ
ವಿರಾಸಿನಂತೆ ರೂಪಾಂತರ ಹೊಂದಿ ಭೋವ್ವನೆ
ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಜಿಡ್ಡು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣಿಸದಂತೆ
ಮುಳುಗಿಹೋದಳು.

ಆಕ್ಷೇಪ. ಹೊದೇರಿ ಮತ್ತೆ ಆಕೆಯನ್ನು
ನೋಡಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಹ ನ ದ ಗ ಂ ಟು

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತನು ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪರಿಪಾಲಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಬೋಧಿಸತ್ತನು ಒಬ್ಬ ಜಮೀನುದಾರನ ಮಗನಾಗಿ ಜನಿಸಿದನು. ಆತನು ದೊಡ್ಡವನಾಗುವ ವೇಳೆಗೆ ಆ ಕುಟುಂಬ ಐಶ್ವರ್ಯದಿಂದ ತುಂಬಿ ತುಳುಕಾಡತಿತ್ತು. ಬೋಧಿಸತ್ತನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಪ್ರೀತಿಯ ತಮ್ಮನಿದ್ದನು.

ಹೀಗಿರಲಾಗಿ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಾದಮೇಲೆ ತಂದೆ ಕಾಲವಾದನು. ಅದರಿಂದ ಕುಟುಂಬ ವ್ಯವಹಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸೋಡಿಕೊಂಡು ಬರೋಣವೆಂದು ತಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರಿಬ್ಬರೂ ಅವರ ಆಡಳಿತದಲ್ಲಿಿದ್ದ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಅಲ್ಲಿ ದವಸಧಾನ್ಯಗಳ ವಸೂಲಿಯಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಒಂದುಸಾವಿರ ವರಹಗಳ ನಗದುಹಣ ರೈತರಿಂದ ದೊರೆಯಿತು.

ಈ ನಗದುಹಣವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸಹೋದರಿಬ್ಬರೂ ಮತ್ತೆ ಕಾಶೀನಗರಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣಹೊರಟರು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಒಂದು ಹೊಳೆಯನ್ನು ದಾಟಬೇಕಾಯಿತು.

ದೋಣಿಯವನು ಬರಲು ಇನ್ನೂ ಸಮಯ ವಿಧ್ವಂದರಿಂದ, ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ತಂದುಕೊಂಡ ತಿಂಡಿಯ ಗಂಟನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿ ಫಲಾಹಾರ ಮಾಡಿ ನೀರು ಕುಡಿದರು. ಬೋಧಿಸತ್ತನು ತನ್ನ ಭಾಗದ ತಿಂಡಿಯಲ್ಲಿ ತುಸ ಉಳಿಸಿ, ಅಭ್ಯಾಸಬಲದಿಂದ ಹೊಳೆಗೆ ಹಾಕಿದನು.

ಬೋಧಿಸತ್ತನು ಹಾಗೆಸದ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿಿದ್ದ ಜಲಭೂತ ಸೀಕರಿಸಿತು. ಅದು ಆ ಫಲಾಹಾರವನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಭುಜಿಸಲು ಅವಕ್ಕೆ ಒಂದುವಿಧವಾದ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು.

ಆ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅದು ಫಲಾಹಾರ ಹಾಕಿದವರನ್ನು ಕುರಿತು ಎಲ್ಲ ಸಂಗತಿ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿತು. ಈ ರೀತಿ ತನಗೆ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದವರು ಯಾರೆಂಬುದನ್ನೂ ಸಹ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿತು. ಬೋಧಿಸತ್ತನು ಹಸಿವು ತೀರಿದಕೂಡಲೇ, ನದಿಯ ದಡದಲ್ಲಿಿದ್ದ ಒಂದುಕಡೆ ಬಟ್ಟೆ ಹರಡಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿದ. ಅವನಿಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬಂದಿತು. ಆತನ ತಮ್ಮನದು.

ಕಳ್ಳಬುದ್ಧಿ. ಆ ಸಾವಿರ ವರಹಗಳನ್ನು ಪೇಗಾ ದ ರೂ ಆವಹರಿಸಿ, ಬಚ್ಚಿಡಬೇಕೆಂಬ ದುರ್ಬುದ್ಧಿ ಯುಂಟಾಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಹಣವಿದ್ದ ಮೂಲೆಯಂತಹದೇ ಮತ್ತೊಂದು ಮೂಲೆಯನ್ನು ಕಲ್ಲುಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ. ಎರಡು ಮೂಲೆಗಳನ್ನೂ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ತಿಳಿಯ ದಂತೆ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟನು.

ಅಂಬಿಗನು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಬೋಧಿ ಸತ್ಯನು ಎಚ್ಚರಗೊಂಡನು. ಸಹೋದರ ರಿಬ್ಬರೂ ದೋಣಿ ಹತ್ತಿದರು. ಆ ದೋಣಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಹೊಳೆಯ ನಡುವೆ ಬಂದಿತು. ತಾನು ಯೋಚಿಸಿದ ಯುಕ್ತಿಯ ಪ್ರಕಾರ ಕಿರಿಯವನು ಎರಡು ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಬೀಳುವಂತೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟನು.

ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದುದು ಮೋಸಕಾರ್ಯ ವಾದುದ ರಿಂದ ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡದೆ ಆತರದಲ್ಲಿ ಆ ಎರಡು ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ನೀರಿ ನೊಳಗೆ ಜಾರಬಿಟ್ಟನು. ಆಗ ಆತನ ಕೈ ಗಡಗಡ ಸಡುಗುತಿತ್ತು. ಮೂಲೆಯನ್ನು ಜಾರಬಿಟ್ಟು, ಕೂಡಲೇ “ಆಯೋ, ಆಣ್ಣಾ, ಹಣದ ಮೂಲೆ ಕೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೋಯಿತು” ಎಂದು ಗಲಭೆ ಎಬ್ಬಿಸಿದನು.

ಆಗ ಬೋಧಿ ಸತ್ಯನಾದ ಅಣ್ಣನು “ಹೋಗಲಿವಿಡು ತಮ್ಮಾ. ನಮ್ಮ ಹಣವಲ್ಲ ಆದು ಎಂದಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಅದರಿಂದಲೇ ಅದು ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೋಯಿತು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿ ಲಾಭವಿಲ್ಲ.” ಎಂದು ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದ.

ಬೋಧಿಸತ್ಯನು ಎಸೆದ ಫಲಾಹಾರವನ್ನು ಜಲಭೂತವೊಂದು ಭುಜಿಸಿತೆಂದು ಆಗಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಆಗ ಅದಕ್ಕೆ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿ ಪ್ರಾಪ್ತ ವಾಯಿತೆಂದೂಸಹ ಹೇಳಿದೆವು. ಆ ಸಮಯ ದಿಂದ ಅದು ಬೋಧಿಸತ್ಯನಿಗೆ ಯಾವುದಾದ ರೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿ ಋಣ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಸಮಯಕ್ಕಾಗಿ ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು.

ಈಗ ಮೂಲೆ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಕೂಡಲೇ ಅದು ಹಣದ ಗಂಟೆಂದು ಜಲಭೂತಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯಿತು. ತಮ್ಮನು ಮಾಡಬಯಸಿದ ದ್ರೋಹ ವನ್ನೂಸಹ ಅದು ಗ್ರಹಿಸಿತು. ಕೂಡಲೇ ಆ ಜಲಭೂತ ಭಾರಿ ಬಾಯಿ ಯಿರುವ ಒಂದು

***** ಚಂದಮಾಮು *****

ಮಾಸನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ ಆ ಗಂಟನ್ನು ನುಂಗುವಂತೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿತು. ಆ ಮಾನು ಅದೇರೀತಿ ಆ ಗಂಟನ್ನು ನುಂಗಿತು. ಆ ಗಂಟನ್ನು ನುಂಗಿದಾಗಲಿಂದ ಆ ಮಾನು ತನ್ನ ಕಣ್ಣು ತಪ್ಪಿಸಿ ಹೋಗದಂತೆ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು ಆ ಜಲಭೂತ.

ಒಂದೆರಡು ದಿನಗಳಾದಮೇಲೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತನೂ ಆತನ ತಮ್ಮನೂ ಕಾಶೀನಗರವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡರು. ಬೋಧಿಸುತ್ತನು ಹಗಲಿನ ಮೂಟೆ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ಮಾತನ್ನೇ ಮರೆತು ಬಿಟ್ಟನು. ಆತನು ಆಶಾಪಿತಾಚನಲ್ಲ.

ಮನೆಸೇರಿದ ಕೂಡಲೇ ಕಿರಿಯವನು ಅಣ್ಣನನ್ನು ಮೋಸಗೊಳಿಸಿದನೆಲ್ಲಾ ಎಂಬ ಸಂಶೋಷದಿಂದ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಮೂಟೆಯನ್ನು ಆತುರದಿಂದ ಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡಿದ. ನೋಡಿದರೆ ಎನಿದೆ? ತಾನು ಗಂಟುಕಟ್ಟಿದ ಕ್ಷಣದಿಂದ ಮತ್ತೇನೂ ಕಾಣದಾಯಿತು. ತಾನು ಮಾಡಿದ ಅನುಚಿತ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದ. ಹೃದಯ ಬಲಿದಾಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಕಿರಿಯವನು ಕೊರಗಿ ಕೃತನಾಗುತ್ತಿದ್ದ. ಅದು ಕಾಲಕ್ರಮೇಣ ಪೂರವ್ಯಾಧಿಯಾಗಿ ಬದಲಾಯಿತು. ಹಾಸಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಮಲಗಿದ.

ಒಂದುದಿನ ಈವರರು ಬೆತ್ತರು ಮಾನಿಗಾಗಿ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಬಲೆಯನ್ನು ಬೀಸಿದರು. ಜಲಭೂತ ತನ್ನ ಶ್ವಯಿಂದ ಮೂಟೆಯನ್ನು ನುಂಗಿದ್ದ ಮಾನು ಬಲೆಗೆ ಬೀಳುವಂತೆ ಮಾಡಿತು. ಬೆತ್ತರು ಆ ಮಾನನ್ನು ಹಿಡಿದು

ನಗರಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. “ಇದರ ಬೆಲೆ ಎಷ್ಟು?” ಎಂದು ಅನೇಕರು ಕೇಳಿದರು. “ಸಾವಿರ ವರಹ ಮೇಲೊಂದು ವರಹ” ಎಂದು ಅವರು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆ ಬೆತ್ತರನ್ನು ನೋಡಿ ಜನ ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. “ಅಬ್ಬಾ, ಈ ಮಾನಿನ ಬೆಲೆ ಸಾವಿರ ವರಹಗಳಂತೆ. ಅಷ್ಟು ಸಾಲದೆ ಕೂಸರಿಗೆ ಒಂದುವರಹಬೇಕಂತೆ. ನಾವು ಎಂದೂ ಕೇಳ್ಕೊಳ್ಳ, ಕಂಡಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಗೇಲಿನಾಡ ಹತ್ತಿದರು.

ಬೆತ್ತರು ಆ ಮಾನನ್ನು ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನೆ ಮನಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಆತನಿಗೆ ಮಾರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು. “ಬೆಲೆ ಎಷ್ಟು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಬೋಧಿಸುತ್ತ.

*** ಚಂದಮಾಮು ***

“ನಿಮಗಾದರೆ ಒಂದುವರಹ” ಎಂದರು ಬೆಸ್ತರು. “ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಎಷ್ಟು ಬೆಲೆ ಹೇಳಿ ದಿರಿ?” ಎಂದು ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದ ಬೋಧಿಸತ್ವ ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ.

“ಉಳಿದವರಿಂದ ಸಾವಿರ ವರಹ ಮತ್ತು ಮೇಲೊಂದು ವರಹ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ನಿಮಗೆಮಾತ್ರ ಒಂದೇಒಂದು ವರಹಕ್ಕೆ ಮಾರುವೆವು” ಎಂದರು ಬೆಸ್ತರು. ಕೂಡಲೇ ಬೋಧಿಸತ್ವನು ಒಂದು ವರಹ ವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬೆಸ್ತರಿಂದ ಆ ಮೊಸನ್ನು ಪಡೆದನು. ಆತನೂ ಆತನ ಪತ್ನಿಯೂ ಸೇರಿ ಆ ಮೊಸನ್ನು ಕೊಯ್ಯಲು ಆವರಿಗೆ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ಕಾಣಿಸಿತು. ಆ ಮೊಸಿನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೂಟೆ ಯಿದೆ. ಆ ಮೂಟೆ

ಬಿಚ್ಚಿ ನೋಡಲು ಸರಿಯಾಗಿ ಒಂದು ಸಾವಿರ ವರಹಗಳಿತ್ತು ! ಬೋಧಿಸತ್ವನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನೋಡಲು ತಾವು ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಮೂಟೆಯೇ ಅದು ಎಂದು ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದ.

ಆಗ ಬೋಧಿಸತ್ವನು ಹೆಂಡತಿಗೆ ನಡೆದ ವಿಷಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದ.

“ಈ ವರಹಗಳ ಮೂಟೆ ನಮ್ಮದೇ ! ನಾವು ರೈತರಿಂದ ಹಣ ವಸೂಲೆಮಾಡಿ ತರುತ್ತಿರುವಾಗ ಆಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಹೊಳೆಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತು. ಅದನ್ನು ನುಂಗಿದ ಮೀನು ಈ ಬೆಸ್ತರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿವೆ. ಈ ಬೆಸ್ತರು ಸಾಮಾನ್ಯರಲ್ಲ. ಒಮ್ಮೆಜ್ಜಾನವನ್ನನುಸರಿಸಿ ತೋರುವುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಸಾವಿರ ವರಹಗಳಿರುವ ಮೂಟೆ ಈ ಮೀನಿನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿರುವುದೆಂದೂ, ಅದರ ಒಡೆಯ ನಾನೆಂಬುದೂ ಅವರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿದಿದೆ. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಅವರು ಅದರ ಬೆಲೆ ‘ಸಾವಿರದ ಮೇಲೊಂದುವರಹ’ ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಂದರು. ನನಗೆ ಮಾತ್ರ ಒಂದೇ ವರಹಕ್ಕೆ ಮಾರಲು ಕುತೂಹಲರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರು ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೇಳಿದ ಒಂದು ವರಹ ಅವರ ಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಫಲ ಅಂದರೆ ಬಹುಮಾನ ವೆಂದಾಯಿತು. ಈ ಹಣ ನನ್ನದೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತಾದುದರಿಂದ ನನ್ನ ಒಡೆಯನ್ನು ನನಗೇವಾರಿ ತಮ್ಮ ಕೂಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಅವರು ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸ ಎಷ್ಟು ಸೂಕ್ತವಾಗಿದೆ.

ಅದರೆ ಈ ವಾಸಿನ ವ್ಯಾಪಾರಮಾಡಿದ ಜನ ಸಾಮಾನ್ಯಕ್ಕೆ ಇದರ ಅಂತರಾರ್ಥವೆಲ್ಲಾ ಹೇಗೆ ತಿಳಿದು ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು? ಅದರಿಂದಲೇ ಅವರು ಈ ಬೆಸ್ತರನ್ನು "ಗೇಲಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು" ಎಂದು ಪೇಳಿ, ಬೆಸ್ತರಿಗೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿ ಹೀಗೆ ಏಂತೆಂದು ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ ಬೋಧಿಸುತ್ತ.

ಹಾಗೆ ಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದ ಬೋಧಿಸುತ್ತನಿಗೆ ಒಂದು ದಿವ್ಯವಾದದ್ದು ಸಿಕ್ಕಿತು: "ಮಹಾನುಭಾವಾ, ನಾನು ಹೊಸೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುವ ಜಲಭೂತ. ಅಂದು ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತಾ ನದಿಯಡದಲ್ಲಿ ನೀವು ಫಲಾಹಾರ ಮಾಡಿ ಉಳಿದುದನ್ನು ಭೂತಸ್ತ್ರೀಗಳಿಗೆ ನೀಡುವಲ್ಲಿ ಎದೆದಿರಿ. ಜ್ಞಾನವಕವಿರವುದೇ? ಆ ಪ್ರಸಾದವನ್ನು ಭುಜಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ನನಗೆ ಅಪೂರ್ವವಾದ ದಿವ್ಯಶಕ್ತಿ ಬಂತು. ನಿಮ್ಮ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯಲು ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು.

ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದ ನಿಮ್ಮ ಹಣದ ಮೂಟೆಯನ್ನು ವಾಸಿನಿಂದ ಮುಂಗಿಸಿತ್ತು ನಾನೇ!

ಬೆಸ್ತರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗಿ, ಆ ವಾಸನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದುದೂ ನಾನೇ! ನೀವು ನನಗೆ ಪ್ರಸಾದವಿತ್ತು ಕಾರಣ ನಿಮ್ಮ ಹಣವನ್ನು ಬೋಧಿಸುವವನಿಗೆ ನೀವು ಒಪ್ಪಿಸಿ ನನ್ನ ಬುಣ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡೆ. ನಿಮ್ಮ ಹಣವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ. ಅದರೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಿಲುಬುಕಾಸನ್ನೂ ಸಹ ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಡಿ." ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆಕೊಟ್ಟು ತಮ್ಮನು ತಲೆಹಾಕಿದ ದ್ರೋಹ ಮತ್ತು ಕಳ್ಳತನವನ್ನೂ ಬಯಲು ಮಾಡಿತು ಭೂತ.

ಜಲಭೂತಮಾಡಿದ ಉಪಕಾರ ಮತ್ತು ಹೇಳಿದ ಹಿತನುಡಿಗೆ ಬೋಧಿಸುತ್ತನು ತನ್ನ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿದ. ಅದರೆ ತನ್ನ ಸಹೋದರನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅದರ ಮಾತನ್ನು ಪಾಲಿಸಲಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮನು ಕಳ್ಳನೆಂದು ತಿಳಿದರೂ ಸಹ, ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಮುನ್ನಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಸೋದರ ಸ್ವಾಮ್ಯವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ, ನಿಯಮನಿಗೆ ತನ್ನ ಹಣದಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಭಾಗವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಬೋಧಿಸುತ್ತನು ತನ್ನ ಸೋದರಪ್ರೇಮವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದನು.

ಪೂಜಾರಿಯ ದೀಕ್ಷೆ

ಧಾರಾನಗರದಲ್ಲಿ ಬಹಳಕಾಲದಿಂದಲೂ ಒಬ್ಬ ಶ್ರೀಮಂತನಿದ್ದನು. ಆತನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು. ಇಬ್ಬರೂ ಸೋಮಾರಿಗಳು. ಅವರ ಸೋಮಾರಿ ನ ಕಂಡು ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ತುಂಬಾ ವ್ಯಥೆಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರ ಕೈಗೆ ಹಣ ಕೊಟ್ಟರೆ ದುಂದುಮಾಡಿ ವ್ಯರ್ಥವೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಆಸರಿಗೆ ಎಂದು ಕಾಸೂ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಶ್ರೀಮಂತನಿಗೆ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದಂತೆಯೇ ಕಾಟಲೆ ಬಂತು. ಆತನಿಗೆ ಆ ಊರಿನ ಶಿವಾಲಯದ ಪೂಜಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆ ಬಹಳ. ಆ ಪೂಜಾರಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿ, ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಬೀದಿ ಕೈಯನ್ನು ಆತನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, “ನಿನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬೋಸಾನವಾಗಿಟ್ಟು, ನನ್ನ ಮರಣಾನಂತರ ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳು ಯಾರಾದರೂ ಒಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಅವರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಕೊಡು” ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಧನವಂತ.

ಪೂಜಾರಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನಂತರ ತನ್ನ ಪತ್ನಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಆಕೆಯ ಕೈಗೆ ಒಂದು ಪತ್ರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. “ನನು ಹುಡುಗರು

ಸೋಮಾರಿತನ ಬಟ್ಟು ಯಾವುದಾದರೂ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿದರೆ ಆಗ ಮಾತ್ರ ಅವರಿಗೆ ಇದನ್ನು ಕೊಡು. ಅದು ಸರಿವಿಗೂ ಈ ಪತ್ರವನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡಿರು” ಎಂದು ಆಕೆಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಆ ಶ್ರೀಮಂತ, ಆ ತರುವಾಯ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲೇ ಆತನ ಮರಣ ಹೊಂದಿದನು.

ತಂದೆ ಸತ್ತನಂತರ ಹುಡುಗರಿಬ್ಬರೂ ಹಣವಿಡೆ ಬಹಳ ತಾಪತ್ರಯ ಪಡಬೇಕಾಯಿತು. ಇದನ್ನು ಕಂಡು ತಾವು ಕರುಳು ಕಿವಿಚಿದಂತಾಯಿತು. ಆಕೆ ಮರುಕಗೊಂಡು “ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ಒಂದು ಪತ್ರ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಕೊಟ್ಟರು. ಯಾವುದಾದರೂ ಉದ್ಯೋಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡರೆ ಅದನ್ನು ನಿಮಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು. ಈ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಆಕೆ ಚಿಗುರಿತು. ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ಸಮಾಲೋಚನೆ ನಡೆಸಿದರು. “ತಮ್ಮಾ, ನೀನು ಎರಡು ದಿನ ಯಾರಿಗೂ ಕಾಣಿಸದಂತೆ ಎಲ್ಲಿ ಗಾದರೂ ಹೊರಟು

ಹೋಗು. ಆತರುವಾಯ ಕೇಸ ಸಿಕ್ಕಿತೆಂದು
ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಹೇಳು. ಆಕೆ ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ನಮಗೆ
ಕೊಡುವಳು. ಅವರಲ್ಲಿರುವ ವಿಷಯ ತಿಳಿ
ಯುವ" ಎಂದು ಹಿರಿಯವನು ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟ.

ಆ ಸಲಹೆಯ ಪ್ರಕಾರವೇ ನಡೆದು ಕಿರಿ
ಯವನು ತಾಯಿಯ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಪತ್ರವನ್ನು
ಪಡೆದನು. ಅಣ್ಣನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆಯೇ
ಅವನು ಅದನ್ನು ಓದಿಕೊಂಡ. ಅದರಲ್ಲಿ "ನನ್ನ
ಹಣವನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ಮನೆಯ ಈತಾನ್ಯದಿಕ್ಕಿ
ನಲ್ಲಿರುವ ಆಲವಮರದ ಕೆಳಗೆ ಇರುವ ಸಾಳು
ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೂತಿಟ್ಟಿರುವೆನು. ಆ ಬೀಗದ
ಕೈ ನಮ್ಮೂರಿನ ಶಿವಾಲಯದ ಪೂಜಾರಿಯ
ಬಳಿಯಿದೆ. ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿ
ಬಾಳಿ" ಎಂದು ಬರೆದಿತ್ತು.

ಕೂಡಲೇ ಕಿರಿಯವನು ಅಣ್ಣನಿಗೆ ತಿಳಿಯ
ದಂತೆ ಪೂಜಾರಿಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಬೀಗದ
ಕೈ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ. ಕತ್ತಲಾದ ತರುವಾಯ
ಗಢಾರಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಸಾಳುಗುಡಿಯ
ಬಳಿ ಸಾರಿದ. ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಪ್ರವೇಶ
ಮಾಡಿದನೋ ಇಲ್ಲಿವೇ ಯಾರೋ ಆತನ
ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೊಂದು ಗುದ್ದು ಕೊಟ್ಟರು.
ಅದು ದೃಢವೆಂದು ಹೆದರಿ ಅವನು ಅಲ್ಲಿಂದ
ಕಾಲುತೆಗೆದ. ನಿರಾಶೆಯಿಂದ ಬೀಗದ
ಕೈಯನ್ನು ಪೂಜಾರಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿಸಿದ.

ಏನೂ ಆರಿಯದವನಂತೆ ಮಾರನೆಯದಿನ
ತಾಯಿ ಕೊಟ್ಟ ಪತ್ರವನ್ನು ಅಣ್ಣನಿಗೆ
ತೋರಿಸಿದ. ಆತನು ಅದನ್ನು ಓದಿ "ತಮ್ಮಾ

ನಾನು ಗುಡಿಯ ಬಳಿ ಕಾವಿರುವೆನು. ಸಾವು
ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಣ ತರುವಾಗ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ
ಇರುವುದು ಉತ್ತಮ. ಅದುದರಿಂದ ನಗರಕ್ಕೆ
ಹೋಗಿ ಒಂದು ಬಾಕು ತೆಗೆದುಕೊಂಡುಬಾ.
ಯಾವುದಕ್ಕಾದರೂ ಉಪಯೋಗವಾಗು
ವುದು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದ.

ಆ ತರುವಾಯ ಅವನು ಹೋಗಿ ಪೂ
ಜಾರಿಯ ಹತ್ತಿರದಿಂದ ಬೀಗದ ಕೈಯನ್ನು ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡ. ಕತ್ತಲಾದ ನಂತರ ಗುಡಿಯ ಬಾಗಿಲು
ತೆಗೆದು ಒಳನುಗ್ಗಲು, ಆತನ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೂ
ಗುದ್ದು ಬಿತ್ತು. ಅವನೂ ಸಹ ನಿಶಾಚಾರಿಯ ಬೇ
ಕೆಂದು ಭಯಪಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಒಂದು
ಮರದ ಬಳಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಕೊಂಚ
ಸಮಯದ ನಂತರ ಬಾಕು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು

ತಮ್ಮನು ಬಂದ. ಈಗ ಅವರಿಗೆ ತುಸು ಭೈರ್ಯ ಬಂತು. ಆದರೂ ದೆಸವಿದೆಯೆಂಬ ಹೆದರಿಕೆ ಮಾತ್ರ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ಕೂಡಿಯುತಿತ್ತು.

ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರಿಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಗುಡಿಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದರು. ಮೆಲ್ಲಗೆ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದರು. ಈ ಬಾವಿಯೂಸಹ ಅವರಿಬ್ಬರ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೂ ತಲಾ ಒಂದೊಂದು ಗುದ್ದು ಬಿತ್ತು. ಆಗ ಕಿರಿಯವನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಪಾಕನ್ನು ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಬೀಸಿದನು.

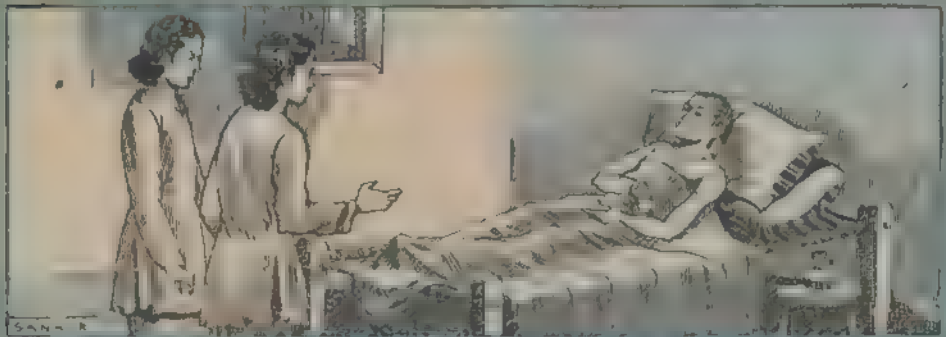
ಕೂಡಲೇ ಯಾರೋ ಕಿಟಾರನೆ ಕಿರಿಚಿ ಓಡಿಹೋಗುತ್ತಿರುವಂತೆ ತಬು ಕೇಳಿತು.

ದೆವ್ವ ಓಡಿಹೋಯಿತೆಂದು ಅವರು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟರು. ನಂತರ ಅಗೆಯಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಒಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದರಲ್ಲಿ ಧನವಿರುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಒಂದು ಪತ್ರ ಮಾತ್ರ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದನ್ನು ಮನೆಗೆ ತಂದು ನೋಡಿದರು. ಧಾರಾ ನಗರಕ್ಕೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಸೂರು ಎಕರೆ ಜಮೀನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು ಅವರಿಬ್ಬರ ಹೆಸರಿಗೆ ಬರೆಸಿರುವುದಾಗಿ ಅದರಲ್ಲಿತ್ತು.

ಆ ಪತ್ರವನ್ನು ಅವರು, ತಮ್ಮ ತಂದೆಗೆ ಅಪ್ಪನೆಂಬ ಗೌರವದಿಂದ ಪೂಜಾರಿಯ ಮನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅತನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದರು.

ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಪೂಜಾರಿ ಕೈಗೆ ಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದ. ಆದೇನೆಂದು ಆ ಸಹೋದರರು ಕೇಳಲು “ಇದು ನನ್ನ ದ್ರೋಹಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಶಾಸ್ತಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಅವರು ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲಾ ತಾನೂ ಸಹ ಅವರನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ, ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆದು ಭಯಗೊಳಿಸಿದನೆಂದು ಹೇಳಿದ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ಪತ್ರವನ್ನು ಓದಿಕೊಂಡಿ “ತರುಣರೇ, ನಾನೂಸಹ ನಿಮ್ಮಂತೆಯೇ ಆ ಗುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹಣವಿರಬಹುದೆಂದು ನೆನೆಸಿದ್ದೆನೇ ಹೊರತು ಈ ರೀತಿಯ ಪತ್ರವಿರಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ತಂದೆ ತುಂಬಾ ದೂರ ದೃಷ್ಟಿಯುಳ್ಳವನು” ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಅವರು ಆಗ ತಮ್ಮ ತಂದೆಯ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಿದರು. ಆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸಾಗುವಳಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಸುಖವಾಗಿದ್ದರು.

9

[ಚತುರ್ನೇತ್ರನೂ ಸಮರಸೇನನೂ ಮಾತಾಯತ್ತಿದ ಗ ಮಗಬುದ್ಧಿ. ಕೇಳಿದ ಅಟವಿಕರನ್ನು ಸರವಾಸರ ಉಲ್ಲಾಸಗಳ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು. ಆ ಸೀತೆ ಸಮರಸೇನನು ಧನರಾಶಿಯ ನಾನೆ. ಮತ್ತು ನಾಗಕನಿ ಬೇರೆ ಸ್ವತ್ಯಾತವನ್ನು ಕೇಳಿದನು ಆಗ ಕನಸನ್ನೀಡುವ ರಾಜನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದ ಪುರು ಕೋರಿಕೆಯ ವಿವರಗಳನ್ನು ಚತುರ್ನೇತ್ರನು ವಿವರಿಸಿದನು. ಒಣಿ]

ಚತುರ್ನೇತ್ರನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಕಥೆ ಕೇಳಿ ಸಮರಸೇನನಿಗೆ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಕಾಳಿಕಾದೇವಿ ತನ್ನ ಅಲಯವನ್ನು ಕಟ್ಟು ಮುಟ್ಟುಗಳಿಂದ ಬಿಡಿ ಬಂಗಾರಗಳಿಂದ ನಿರ್ಮಿಸುವಂತೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿದುದು ತುಂಬಾ ಸೋಜಿಗವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದಿತು. ದೇವಾಲಯ ವನ್ನು ಬಿಡಿ ಬಂಗಾರಗಳಿಂದ ನಿರ್ಮಿಸುವುದು ಮಾನವಮಾತ್ರರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವೇ?

“ಚತುರ್ನೇತ್ರನೇ, ಕಾಳಿಕಾಂಬೆ ಆದಾಪ್ತ ವಾದ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲು ತನ್ನ ಭಕ್ತನಿಗೆ ಹೇಳಿದುದು ನನಗೆ ಬಹಳ ಆಶ್ಚರ್ಯ

ಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದೆ” ಎಂದ ಸಮರಸೇನ. ಚತುರ್ನೇತ್ರನು ತಲೆದೂಗಿ, ಗಾಳಗುಪ್ತ ನಕ್ಕನು. “ಸಮರಸೇನನೇ ನಿನಗೆ ಶಕ್ತಿಯ ಉಪಾಸನೆ ಎಂದರೇನೋ ತಿಳಿಯದು. ಇಹ ಲೋಕ ಸುಖಗಳನ್ನೂ, ಜೊತೆಯವರನ್ನೂ ಅಪಿಕಾರ ಚಲಾಯಿಸುವ ಹಕ್ಕನ್ನೂ ಬಯಸುವವರುಮಾತ್ರ ಇಂತಹ ಶಕ್ತಿಯ ಉಪಾಸ ಕರಾಗುವರು. ದೇವಿ ಅವರಿಗೆ ಆ ಶಕ್ತಿ ಪ್ರಕಾಶಿಸುವ ಮುನ್ನ ಅವರ ಧೈರ್ಯಸಾಹಸ ಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಭಕ್ತಿಗೌರವ ಗಳನ್ನೂ ಸಹ ಪರಿಚ್ಛೇದಿಸುವರು. ನಮ್ಮ ರಾಜ

‘ಜಂದಮಾಮು’

ನಾದ ಶಾಕ್ಷೇಯನನ್ನು ಸಹ ಕಾಳಿಕಾದೇವಿ ಇಂತಹ ಪರೀಕ್ಷೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿದಳು.

“ಹಾಗಾದರೆ ಆತನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಬೆಳ್ಳಿ ಬಂಗಾರಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದನೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ ಸಮರಸೇನ. ಅದಕ್ಕೆ ಚತುರ್ವೇತ್ರನು

“ಅದೇ ನಾನು ಹೇಳಲಿರುವ ಕಥೆ. ಧನ ರಾಶಿಯಿಂದ ತುಂಬಿರುವ ನಾನೇ, ಅದನ್ನು ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿರುವ ಶಾರ್ಗಕನೇ ಯು ವಿಷಯವೆಲ್ಲಾ ಇದರಲ್ಲೇ ಆಡಗಿದೆ. ನಾನೂ ಏಕಾಘ್ರನಾಂತ್ರಿಕನೂ ಕಡು ಸೈರಿಗಳಾಗಲು ಕಾರಣಕೂಡಾ ವಿವರಿಸುವೆನು. ಆ ಶಮನ ದ್ವೀಪದ ಕಾಳಿಕಾದೇವಿ ಕೋರಿದ ಕೋರಿಕೆ ಮತ್ತು ಹಾಗೆಮಾಡಲು ಶಾಕ್ಷೇಯನು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡ ವಿಷಯ ಇದಕ್ಕೆ ಮೂಲಕಾರಣ

ನೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಮಹಾಭಕ್ತನಾದ ಶಾಕ್ಷೇಯನು ದೇವಿಯ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ನೆರವೇರಿಸಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದನು. ಒಂದು ರೀತಿ ನೋಡಿದರೆ ಅದು ಕೋರಿಕೆ ಎನ್ನು ವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ದೇವಿಯ ಅಷ್ಟೇ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದರೆ ಸರಿ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಶಾಕ್ಷೇ ಯನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಬೆಳ್ಳಿ ಬಂಗಾರಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಲು ನಿಮ್ಮಂತೆಯೇ ಆತನೂ ಸಹ ಪರಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೇ ಧಾರಿ ನಡಿಸದೆ ಬೇರೊಂದು ಮಾರ್ಗವೇ ಇರಲಿಲ್ಲ.

“ಶಾಕ್ಷೇಯನು ಸೈನಿಕರನ್ನು ಬೊತೆ ಮಾಡಲು ದೇಶದ ಸಾಲ್ಕುಮಂಜಿಗಳಲ್ಲೂ ಶೋಧಿಸಿ ಶೋಧಗಿದನು. ಒಳ್ಳೇ ದೇಹ ದಾರ್ಢ್ಯವೂ, ಭೈರ್ಯಸಾಹಸಗಳೂ ಇರುವ ಯುವಕರನ್ನು ಆರಿಸಿ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾರಂಭಿಸಿದ. ಒಂದು ಗ್ರಾಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿರುವ ಯುವಕರನ್ನು ಕಲೆಹಾಕಿ ಮೆಲ್ಲ ಯುದ್ಧ, ಕತ್ತಿ ಮತ್ತು ದೊಣ್ಣೆವರಸೆ ಮುಂತಾದ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಳನ್ನೇರ್ಪಡಿಸಿದನು. ಈ ಪಂದ್ಯಾಟಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಿ, ಜಯಶಾಲಿಗಳಾದ ಕೆಲ ಯುವಕರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಅವನು ಈ ರೀತಿ ಸೈನ್ಯ ಜನಾವಣೆ ಮಾಡುವ ಸಮಯ ದಲ್ಲಿ ನಾನು ಇವತ್ತು ವರ್ಷದ ಯುವಕ.

ಏಕಾಘ್ರಿಯೂ ಸಹ ನನ್ನ ಒರಗೆಯವನೇ! ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ; ಅದೇ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿರುವವನು. ಏಕಾಘ್ರನೂ ನನಗೂ ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಅವ

ವಿರೋಧವನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಹೇಳಲೇಬೇಕು. ನಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಗೆ ಬಾಲ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಶತ್ರು ಭಾವವೇ ಅನೇಕ ದುಷ್ಟಯೋಗಗಳಿಗೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿ, ಕೊನೆಗೆ ಈ ದೀಪವನ್ನು ಮಾನವ ವಾಸ ಯೋಗ್ಯವಲ್ಲವೆಂದು ಮಾಡಿತು. ಏಕಾಕ್ಷಿಯಲ್ಲ! ಈ ಖುಲೂಕವಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಏಕಾಕ್ಷಿ ತನ ಪ್ರಾಪ್ತವಾಯಿತು. ಅವನೂ ನಾನೂ ಒಂದೇ ಹಳ್ಳಿಯವರೆಂದು ತಿಳಿದೆನಲ್ಲ!

ಆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮಿಬ್ಬರ ಮನೆಗಳು ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿವೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮೊದಲೆ ಸಿಂಬಲೂ ಸ್ನೇಹಭಾವಕ್ಕಿಂತಲೂ ಶತ್ರು ಭಾವವೇ ಅಧಿಕವಾಗಿತ್ತು. ಅದರ ಅದು ಇನ್ನು ತೀವ್ರವೆತ್ತಿಗೆ ಒರಲ ಒಹುಕಾಲ ಬೇಕಾಯಿತು. ನಾನೂ, ಏಕಾಕ್ಷಿಯೂ ನಮ್ಮ ಆರವೇ

ಮಯ್ಯಿನಿಂದ ಬೇವನ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆವು. ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯ ಮುಖ್ಯಸ್ಥನಾದ ವತಂಸ ಕುಲಿಗಳನ್ನು ಆಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮೇಯಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬರುವುದು ನಮ್ಮ ಕೆಲಸ. ನಾವು ಆಗ ತೀರಾ ಸಣ್ಣವರಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಬೇಟೆಯಾಡುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ತರುವಾರೂ ದೃಢ ಕಾಯಿದೂ ಮಾತ್ರವೇ ಬೇಟೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದುದಿನ ನಾನೂ, ಏಕಾಕ್ಷಿಯೂ ವ.ತ್ತಿ ಕೆಲ ಹುಡುಗರೂ ಕುಲಿಗಳನ್ನು ಆಡವಿಗೆ ಆಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಹೋದೆವು. ಆ ಪ್ರದೇಶವೆಲ್ಲಾ ಒಹು ದಟ್ಟವಾದ ಮರಗಳಿಂದ ಕೆಕ್ಕಿರಿದು ತುಂಬಿತ್ತು. ಆಹ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಅಲ್ಲ. ಭಾರಿ ಹುಲಿ ಮತ್ತು ಸಿಂಹಗಳೆಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ಕ್ರೂರವೃಗಗಳು ಸಿಂಹಸಂಘವಾಗಿತ್ತು.

ನಮ್ಮ ದಿ ಹೊಂದಿತು. ಆ ನಂತರವೇ ನಾನು
ಮಾಡಿದ ತಿಳಿಗೇಡಿತನದ ಅರಿವಾಯಿತು.
ಮರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿದ ಜಂಕಮರಿ ಕೊರಳಿಗೆ
ಬಿಗಿದಿದ್ದ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಎಳೆಯುತ್ತಾ, ಕಿರಣ
ತೊಡಗಿತು. ಒಂದುವೇಳೆ ಸಿಂಹವು ಎಲ್ಲಾ
ದರೂ ದೂರದಲ್ಲಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರೂ ಆ ಅರ
ಜಾಟ ಕೇಳಿ ಈ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಬರಬಹುದೆಂಬ
ಭಯವುಂಟಾಯಿತು. ಒಂದೆರಡು ಸಮೀಪಗ
ಳಲ್ಲಿ ಸಿಂಹವು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದೇವಿಟ್ಟಿತು.

ಮರದ ಕೊಂಬೆಗಳ ನಸುವೆ ಕುಳಿತ್ತಿದ್ದ
ನನಗೆ ಪ್ರಾಣಭಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರ ಕೆಳಗೆ
ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿದ್ದ ಜಂಕಮರಿಯ ನೋಟಿ ಹಾರಿತು
ಆ ಸಿಂಹ. ಪ್ರಾಣಭಯವಿಂದ ತಲ್ಲಣಿಸಿ ಅವನು
ತ್ತಿದ್ದ ಆ ಜಂಕಮರಿಯನ್ನು ಕಂಡು ನನ್ನ
ಮನಸ್ಸು 'ಅಯೋ' ಎಂದೆನಿಸಿತು. ನಾನು
ಸುಮ್ಮನೆರಲಾರದೆ ಒಣಗಿದ ಸ್ಥಳದೊಂದು
ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಕಿತ್ತು ಸಿಂಹದ ಮೇಲೆ ಸೆದೆ.
ಅದೊಂದು ಮೂರ್ಖತನ. ಆಗಲೇ ಸಿಂಹವು
ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನನ್ನ ಕಡೆ ನೋಡಿತು.

ಸಿಂಹವು ನೋಡಲು ಜಂಕಮರಿಯನ್ನು
ಕೊಂದು ತನಗೆ ಬೇಕೆಂದು ನಮ್ಮ ತಿಳಿಗು.
ತಿನ್ನುವಾಗ ಆಗಾಗ ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನನ್ನ ಕಡೆ
ನೋಡುತ್ತಿತ್ತು. ಕೊನೆಗೆ ಮರದ ಮೇಲೆ
ನನ್ನನ್ನು ಹಿಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಮರದ ಮೇಲಕ್ಕೆ
ನೆಗೆಯಿತು. ಅದರ ನಾನು ಅವಕ್ಕೆ ಸಿಕ್ಕದಂತೆ
ಮತ್ತಷ್ಟು ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದೆ. ಅದರೂ ಸಿಂಹ
ತನ್ನ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಕತ್ತಲಾದರೂ

ಅದು ಮರದ ಕೆಳಗೇ ಕಾವಲು ಕಾದಿತ್ತು!
ಆ ರಾತ್ರಿ ಯೆಲ್ಲಾ ನನ್ನಿಗೆ ಸಿದ್ಧ ಬರಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಜಿಲ್ಲೆಯ ಜಿಲ್ಲೆಗಾದ ಮೇಲೂ ಮರದಿಂದ
ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಯಲು ಹೆದರಿಕೆ. ಸಿಂಹವು ಮರದಡಿ
ಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದದ್ದರೂ ಸಹ ಆ ಪ್ರವೇಶದಲ್ಲಿರ
ಬಹುದೆಂದು ಊಹಿಸಿದ್ದೆ. ಆಗಾಗ ಅದರ
ಭಯಂಕರವಾದ ಗರ್ಜನೆ ಕೇಳಬರುತ್ತಿತ್ತು.

ಅಂದು ಮುಘ್ಲಾಕ್ಷುಬ್ಧನಿಗೆ ನನ್ನ ಕಿವಿ
ಗಳು ಕಿವಿಡಾಸುವಂತೆ ತಮಟೆಗಳ ಶಬ್ದ
ಕೇಳಿಸಿತು. ಅದು ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯವರು
ನನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಲು ಹೊರಟಿರುವುದಕ್ಕೆ
ಸೂಚನೆ! ನನ್ನ ಜೊತೆ ಕುರಿ ಕಾಯುವವರು
ನಾನು ಆಡವಿಯಿಂದ ಹಿಂತಿರುಗಲಿಲ್ಲವೆಂದು
ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿರಬಹುದು. ತಮಟೆಗಳ
ಸದ್ದು ಕ್ರಮೇಣ ಸಮಾಪಿಸಿ ಹತ್ತಿತು. ಮರ
ದಿಂದ ಇಳಿದು ಅವರನ್ನು ಎದುರುಗೊಳ್ಳ
ಬೇಕೆಂಬ ಮನಸ್ಸಾಯಿತಾದರೂ ನನಗೆ
ಧೈರ್ಯ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆ ಸಿಂಹವು ಆಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲಿ
ಯಾದರೂ ಕಾದು ಕೂಡಿರಬಹುದೆಂಬ ಅನು
ಮಾನ ನನ್ನಲ್ಲಿ ಬೇರೂರಿತ್ತು. ಭಲೆ, ಈ
ಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ ನಲವತ್ತು ಐವತ್ತುಜನ
ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯವರು ಆಡವಿಯೆಲ್ಲಾ ಪ್ರತಿ
ಧ್ವನಿಸುವಂತೆ ಗಲಭೆಮಾಡುತ್ತಾ ಆರಚುತ್ತಾ
ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವರು ತಮಟೆಗಳನ್ನು ಬಾರಿ
ಮುತ್ತಿರುವರು. ನಾನು ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ
ಮರಕ್ಕೂ, ಅನರು ಬಂದಿದ್ದ ಸ್ಥಳಕ್ಕೂ
ಸುಮಾರು ಐವತ್ತುಗಜ ದೂರವಿರಬಹುದು.

“ಸಿಂಹನನ್ನು ಕುರಿತು ನಾನು ಊಹಿಸಿದ್ದು
ಸತ್ಯವಾಯಿತು. ಪೊದೆಗಳ ನಡುವೆ ಅವಿ
ತಿರುಕೊಂಡಿದ್ದ ಸಿಂಹ ಹವಾಸ್ತವೆ ಅವರಮೇಲೆ
ನೆಗೆಮಿತ. ಇಂತಹ ಸಂಭವ ಬರಬಹುದೆಂದು
ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯವರೂ ಸಹ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದಲೇ
ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ದೃಢಕಾಯವಾದ ಯುವಕ
ನೊಬ್ಬನು ಸಿಂಹದ ಸಂಚಾರವನ್ನು ತನ್ನ
ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಗುರಗನೆಯನ್ನು ಅಡ್ಡಮಾ
ತಟ್ಟಿ ಕೊಂಡ ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬ
ಯುವಕ ಹಿಂದಿನಿಂದ ಬಂದು ಅದರ ಬಾಲ
ವನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ. ಸಿಂಹವು
ಆಘಟಿಸುತ್ತಾ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಿರುಗಲು ಪ್ರಯ
ತ್ನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೇ ಯುವ
ಕನು ತನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಭಟ್ಟಿಯಿಂದ ಅದರ

ಕೂರಳನ್ನೇಲೆ ಬಲವಾಗಿ ತಿವಿದ ಏಟುತಿಂದ ಸಿಂಹವು ಆರತುತ್ವ ಮತ್ತೆ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನುಗ್ಗಲು, ಬಾಲ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಯುವಕನು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಬಾಕುವಿನಿಂದ ಆದರ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಬಲವಾಗಿ ತಿವಿದ. ಸಿಂಹಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಗಾಯವಾಯಿತು. ಯುವಕನೊಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಆದವು ತಮ್ಮಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಆಯುಧಗಳಿಂದ ತಿವಿಯಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಸಿಂಹವು ನೆಲಕ್ಕೆ ಕುಸಿದುಬಿತ್ತು.

ಮರದ ಕೊಂಬೆಯ ಮೇಲಿಂದ ಇದ್ದವನೊಬ್ಬನೊಡುತ್ತಿದ್ದ ನನಗೆ ಹಿಡಿಸಲಾರದಷ್ಟು, ಅನಂದವಾಯಿತು. ಗಬಗಬನೆ ಮರದಿಂದ ಇಳಿಯುತ್ತಾ ಸಂತೋಷಾತಿಶಯದಿಂದ ಒಂದುಸಾರಿ ಕೂಗಿದೆ.

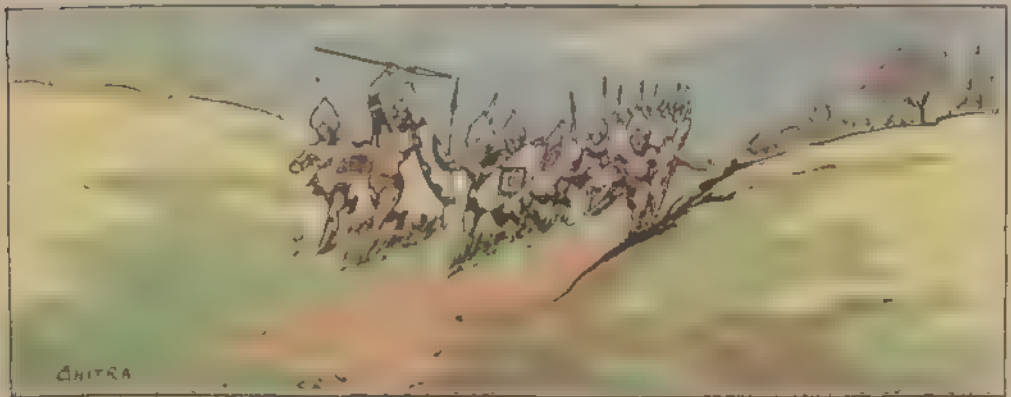
ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ವಿಸ್ಮಯವನ್ನು ನಾನು ಕಣ್ಗಾರೆ ನೋಡಿದರೂ ಸಾಕೇ ಸಂಬಂಧವೆಂದರೆ, ಪ್ರಸಂಗದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಯಾರೂ ನಂಬುವಂತಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹಾಗೆ ಕಿರಿಚಲು ಆತ್ಮರೂಪದಿಂದ ಎಲ್ಲರದೃಷ್ಟಿಯೂ ಒಂದೇ ಸಾರಿ ವನ್ನಕಡೆ ಕೇಂದ್ರಿತವಾಯಿತು.

“ನುರುಕ್ಷಣನೇ ತಮಟೆ ಬಡಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಏಕಾಕ್ಷಿ ‘ದೆವ್ವ ದೆವ್ವ’ ಎಂದು ಕೂಗುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಂದ ವಲಯನ ಮಾಡಿದ. ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ತೆರೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಜನವೆಲ್ಲಾ ‘ದೆವ್ವ, ದೆವ್ವ’ ಎಂದು ಏಕಾಠವಾಗಿ ಕೂಗುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹಳ್ಳಿಯಕಡೆ ಹಿಟಕತ್ತರು.”

“ಇದು, ತುಂಬಾ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿದೆ. ನಿನ್ನನ್ನು ಕಂಡು ಹಿರಿಯರೂ ಸಹ ದೆವ್ವನೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಏಕೆ ಹಿಡಿದರೋ ನನಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುತ್ತಿಲ್ಲ” ಎಂದ ಸಮರಸೇನ.

“ಇದೆಲ್ಲಾ ಏಕಾಕ್ಷಿ ಮಾಡಿದ ಮೋಸ. ಅಷ್ಟು ಕಿರಿವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆತನಷ್ಟು ಕಲುಷಿತ ಹೃದಯದವನೆಂದು ಈ ಒಂದು ಸಂಘಟನೆ ಸೂಚಿಸುವುದು. ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯ ಹಿರಿಯ ಕಿರಿಯರೆಲ್ಲಾ ನಾನು ದೆವ್ವನೆಂದು ನಂಬುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ಆ ಮೋಸಗಾರ. ತರುವಾಯ ಹತ್ತು ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ದೀರ್ಘಕಾಲ ನಾನು ದೆವ್ವನಾಗಿ ಆತನಯಲ್ಲೇ ಜೀವಿಸಿಕೊಂಡಿರ ಬೇಕಾದ ಅವಸ್ಥೆಯೊದಗಿತು.”

—[ಇನ್ನೂ ಇದೆ]

ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಗಂಗಾನದಿ ತೀರದಲ್ಲಿಯೇ ರಾಮನಗರಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ರಾಜ ನಿಲ್ಲನು. ಆತನಿಗೆ ಇಬ್ಬರು ಕುವರಿಯರೂ ಒಬ್ಬ ಕುಮಾರಿಯೂ ಇದ್ದರು. ಆತನ ಮಂತ್ರಿ ವೃಂದಾವು ರಾಜ್ಯಕಾಂಕ್ಷೆಯಿಂದ ಹಿಂದೆ ಬಂದು ರಾಜನನ್ನು ತನ್ನ ನೌಕರನಿಂದ ಕೊಲೆಪಡಿಸಿ, ರಾಜಕುವರಿಯರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಿದನು. ಇದುವರ್ಷದ ರಾಜಕುಮಾರಿಯಾದ ಪ್ರಮಾದ ನನ್ನು ಸಹ ಕೊಲ್ಲಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಿದನು.

ಆದರೆ, ರಾತ್ರಿ ಕತ್ತಲೆ ಕೋಣೆಯನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದ ಕೊಲೆಗಾರನು ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಮಾದನನ್ನು ಕಂಡು ಬಿಡಲಿದನು. ಏಕೆಂದರೆ ಆ ಮಗು ದೇವೀಶ್ವರನಾನವಾಗಿತ್ತು. "ಆ ಮಗುವನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ನಮ್ಮಿಂದಾಗದು" ಎಂದು ಹಂತಕರು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರು.

ವಕ್ರಬುದ್ಧಿಗೆ ಏನೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. ಆತನು ಸುಮಿತ್ರನೆಂಬ ಜಿಹ್ವರವನನ್ನು ಕರೆದು "ಎಲವೋ, ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ

ನನ್ನ ಮಗುವಾಗಿ ಹಣ ಕೊಡುವೆನು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ತಲೆ ತೆಗೆಯಿಸುವೆನು" ಎಂದ.

ತೀರಾ ಬಡವನಾದ ಸುಮಿತ್ರನು ವಕ್ರ ಬುದ್ಧಿಗೆ ಹೇಳಿದ. ತನ್ನ ಮಗುವನ್ನು ಕೊಡುವ ವಕ್ರಬುದ್ಧಿಗೆ ರಾಜಕುಮಾರಿಯಾದ ಪ್ರಮಾದ ನನ್ನು ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಹೂತು ಕೊಟ್ಟು, ಸುಮಿತ್ರನನ್ನು ಕತ್ತಲೆ ಕೋಣೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ "ಈ ಮೂಲೆಯನ್ನು ಸಿಕ್ಕು ದೋಣಿಯಲ್ಲಿ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಇದಕ್ಕೆ ಭಾರವಾದ ಕಟ್ಟಡವನ್ನು ಬೀದಿಮಕ್ಕ. ಅಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿ ಹೇಳಿ ಕಾತಿಕತೆ ಹರಿಯುವ ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಬರಬೇಕು. ಹೋಗು" ಎಂದ ವಕ್ರ ಬುದ್ಧಿ. ಸುಮಿತ್ರನು ಮೂಲೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿದ ಕೂಡಲೇ ಆದರಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ಇರುವಂತೆ ಗ್ರಹಿಸಿದ. ಆದರೆ ಆತನು ಮರುಗಾತನಾಡದೆ ಆ ಮೂಲೆಯನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೊತ್ತು ಕೊಂಡು ಹೋದ. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಆ ಮೂಲೆ ಯನ್ನು ಬಿಚಿ ಕೊಡಲು ದೇವೀಶ್ವರನಾನ

ಎಚ್. ಶಾರದಮ್ಮ

ನಾಗಿ ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದ ಕುಡುಗನು ಕಂಡನು. ಸುಮಿತ್ರನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ. ಆತ ಹೆಂಡತಿ ಮಗುವನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಸಂತೋಷಾತಿ ಕಳೆದೊಂದ ಮುದ್ದಾಡಿದಳು. ತನ್ನ ಗಂಡ ನೊಂದಿಗೆ “ನಾವು ಈ ಮಗುವನ್ನು ಸಾಕಿ ಕೊಳ್ಳೋಣ” ಎಂದಳು.

ಸುಮಿತ್ರನು ಮರನು ತಂದ ಪ್ರಮುದ ನನ್ನು ತನ್ನ ಪೋಷಕಿಯಾಗಿ ಒಟ್ಟಿಟ್ಟನು. ಹಳೆ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಮೂಕಿಟ್ಟು, ಅದಕ್ಕೆ ಭಾಣಿ ಕಟ್ಟೊಂದನ್ನು ಬಿಡಿದು, ತನ್ನ ದೋಣ ಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಗಂಗಾಸಮೀಪ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಿದ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಶಿ ನಗರದ ಭಿಕ್ಷುಗಳಾಗಿ ಹೋಗಿ, ನದಿ ಮಧ್ಯೆ ಆ ಮೂಡಿಯನ್ನು ಎಸೆದನು. ಇದೆಲ್ಲವನ್ನೂ

ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಕ್ರಬುದ್ಧಿಯ ಗೂಢಚಾರರು ಕಾರ್ಯ ಪೂರ್ತಿಯಾಯಿ ತೆಂದು ಯಜಮಾನನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದರು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಸಂದವು. ಸುಮಿತ್ರನಿಗೆ ಮಕ್ಕಳಿಲ್ಲ. ಕಣವನ್ನು ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರಮುದನು ರಕ್ತವು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡಲು ಬರಲಿಲ್ಲ ಎಂದು ಸುಮಿತ್ರನಿಗೆ ಭಯ. ಅದುದರಿಂದ, ಆತನು ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಮುದನೊಂದಿಗೆ ರಾಮನಗರವನ್ನು ಕೈಬಿಡಿದನು.

ಕೆಲವಾರು ತಿಂಗಳು ಬೆಟ್ಟಗುಡ್ಡಗಳಲ್ಲಿ, ಅಡಲಿಗಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಸುಮಿತ್ರನು ಮಧುರಾ ನಗರವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡನು. ಪ್ರಮುದನು ಹೆಸರನ್ನು ಕುಮುದನೆಂದು ಬದಲಾಯಿಸಿದನು. ಸುಮಿತ್ರನು ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಬೇಸಾಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಕಾಲ ಹರಣ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು. ದಿನ ಕಳೆದಂತೆ ಕುಮುದನು ದೃಢಕಾಯನಾಗಿಯೂ, ಅಜಾನ ಬಾಕುವಾಗಿಯೂ ಬೆಳೆದನು. ಭಾರತದ ಒಳ ಭೀಮನಂತೆ ಕುಮುದನು ಮಲ್ಲೆಯಾದ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲೂ, ರುಚಿರುಚಿಯಾದ ಆಡಿಗೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲೂ ಪ್ರವೀಣನಾದ.

ಮಧುರಾ ನಗರಕ್ಕೆ ರಾಜನಿರಲಿಲ್ಲ. ರಾಜ ಕುಮಾರಿಗೆ ಗಜವರ್ವನೆಂಬ ರಾಜಬಂಧು ರಕ್ಷಕನಾಗಿದ್ದುಕೊಂಡು ರಾಜಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ವಹಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ರಾಜಕುಮಾರಿಗೆ ಯುಕ್ತ ವಯಸ್ಸು ಬಂದು ಆಕೆಗೆ ವಿವಾಹವಾದ ಕೂಡಲೇ ಆಕೆಯ ಪತಿ ಮಧುರಾಧಿಪತಿಯಾಗ

*** ಚಂದಮಾಮ ***

ಬೇಕೆಂದು ಮಧುರೆಯ ರಾಜನು ಸಾಯುವ ಮುನ್ನ ಶಾಸನ ಮಾಡಿದ್ದನು. ರಾಜಕುಮಾರಿ ಗುಣವತಿಗೆ ಯುಕ್ತವಯಸ್ಸು ಪ್ರಾಪ್ತವಾದುದೂ ಸಹ ಇನ್ನೂ ವಿವಾಹವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಗಜವರ್ಮನಿಗೆ ವಿನೋದ ತನುಜೆಗಳೆಂದರೆ ತುಂಬಾ ಮೋಜು. ಒಂದುದಿನ ಆತನು ಅರಮನೆಯ ಮೈಯಿಂದ ಹೆಣ್ಣು ಮಗು ಹಿಡಿದ. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿದ್ದ ವೃತ್ತಿ ಮೈನನ್ನೂ ಸಹಾನಿಶಲಾಯಿತು. ನೂರಾರು ಜಟ್ಟಿಗಳು ಬಂದರು. ಆಕೇಶವಾರಿ ವೃತ್ತಿಗಳು ಜಟ್ಟಿಗಳ ಸಂದ್ಭ ಸೋಡಲು ಬಂದರು. ಕೂಗಿ ಬಂದುವರು ಕುಮುದನೂ ಹುಟ್ಟಿ ಸಾಯುವ ಕಾಲದವರೆಗೂ ನುಸುರುಗಳು ನಡೆದವು. ಎಲ್ಲರನ್ನು ಸೋಲಿಸಿದ ಗಜವರ್ಮನಿಗೆ ಸಹಾನಿಶ ಮಾಡುವ ಮೊದಲು "ಈ ಜಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸೋಲಿಸುವವರು ಯಾರಾದರೂ ಇದೇ ಈ ಜಹುಮಾನ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡುವೆವು" ಎಂದ.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿದಕೂಡಲೇ ಜನಸಮುದಾಯದಿಂದ ಕುಮುದನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಬಂದನು. ಗಜವರ್ಮನೂ ಕುಮುದನಿಗೂ ಮೈಯಿಂದ ನಡೆಯಿತು. ಕುಮುದನು ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಸೋಲುವನೆಂದು ನೆನೆಸಿದ್ದರು ಕಿಕ್ಕಿರಿಸಿದ್ದವು. ಗಜವರ್ಮನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ಕುಮುದನೇ ಕುಳಿತು ಮೈಯಿಂದ ಹೆಣ್ಣು ಮಗು ಹಿಡಿದು ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ದೃಷ್ಟಿಯೆಲ್ಲಾ ಕುಮುದನಲ್ಲಿ ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಿತ್ತು. ಆತನು ಗೆಲ್ಲಬೇಕೆಂದು ಅಕೆಯ ಅಪೇಕ್ಷೆ.

ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಭೀಕರ ಕದನವಾದ ನಂತರ ಕುಮುದನು ಗಜವರ್ಮನನ್ನು ಸೋಲಿಸಿದನು. ಗಜವರ್ಮನು ಕುಮುದನಿಗೆ ಬಹು ಮಾನ ಕೊಡುತ್ತಾ "ಯುವಕನೇ, ನನ್ನ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ಬಲಶಾಲಿಯೊಬ್ಬ ನಿರುವ ವಿಷಯ ನನಗೇ ತಿಳಿಯದು. ನೀನು ಮೊದಲೇ ಏಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ?" ಎಂದ.

ಅದಕ್ಕೆ ಕುಮುದನು "ಪ್ರಭೂ, ನಾನು ವೃತ್ತಿಯಿಂದ ಜಟ್ಟಿಯಲ್ಲ. ನನ್ನ ಕಸಬು ಅಡಿಗೆಮಾಡುವುದು" ಎಂದ.

ಕುಮುದನನ್ನು ಎವೆಯಿಕ್ಕದೆ ಗುಣವತಿ ನೋಡುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಗಜವರ್ಮನಿಗೆ ಒಂದು ದುರ್ಬುದ್ಧಿ ಹುಟ್ಟಿತು. ರಾಜ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಆ ಅಡಿಗೆಯವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು

ನಿವಾಹ ಮಾಡಿದರೆ ಗಾಂಧೀವಾಗಿ ತನ್ನ
ರಾಜನಾಗಿರಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಅಡಿಗೆ
ಯವನಿಗೆ ರಾಜಾರ್ಹತೆಯಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆಂದು ಯೋಚಿಸಿ ಮದುವೆಯ
ಏರ್ಪಾಟುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ರಾಜನಾಗಿ ಮಾಡಿ
ದನು. ಒಂದುದಿನ ರಾತ್ರಿ ಗಜವರ್ಮನು
ಕುಮುದನನ್ನು ಕರೆದು, ಮದುವೆಗೊಳಗಾಗಿ
ಮಾಡಿದನು. ಗುಣವತಿಯೂ ಅಭ್ಯಂತರ
ಪೋಷಿಸಿ. ಪುರೋಹಿತರು ಜಿಳಿಗಾಗುವಷ್ಟ
ರಲ್ಲಿ ವಿವಾಹವನ್ನು ಪೂರೈಸಿದರು.

ಕುಮುದ ಮತ್ತು ಗುಣವತಿಯರಿಗೆ ಅಂತಃ
ಪುರದ ದ್ವೇಷ ನಿವಾಸಪೋಷಣಿಸಲಾಯಿತು.
ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಒಬ್ಬಳೇ ಕಾಣಿಸಿದಾಗ ಕುಮು
ದನು ಆಕೆಯೊಂದಿಗೆ “ರಾಜಕುಮಾರಿ,

ಅಡಿಗೆಯವನನ್ನು ಮದುವೆಯಾದೆಂದು
ಚಿಂತಿಸಬೇಡ. ನಾನು ರಾಮನಗರದ ರಾಜ
ಕುಮಾರ. ನಮ್ಮ ಮುತ್ತಿ ವಕ್ರಬುದ್ಧಿ ನಮ್ಮ
ಮಂತ್ರಿ ರೋಗವನ್ನು ಬಿಡೆ. ನಿನ್ನ ವಕ್ರ
ನಾದ ಗಜವರ್ಮನೂ ಸಹ. ನಿನಗೆ ದ್ರೋಣ
ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿಗಾನೆ. ಈವರಿಗೂ
ಉಚಿತ ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದ.

ಗುಣವತಿ ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಅತ್ಯ
ಯವಸ್ಥೆಯೂ ವ್ಯಕ್ತವಾದಳು. ಆಕೆ
ಹೀಗೆಂದಳು: “ಪ್ರವಂಚದ್ವೇಷ ರಾಜಕುಮಾರ
ರನ್ನು ಜನರಿಗೆ. ಆದರೆ ನೀನೇ ನನ್ನವತಿ.
ನೀವು ಆತನನ್ನು ಕೂಡಿಸಿದರೂ, ರಾಜಕುಮಾರ
ನಾದರೂ ನನ್ನ ಮದುವೆ” ಆಕೆಯು ಮುಂದೆ
ಮುಗುಳುಸಾೆ ಮೀರಿತು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳಾದ
ನಂತರ ಕುಮುದನು ಗಜವರ್ಮನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ
ಹೋಗಿ “ಪ್ರಭೂ, ಗಂಗಾಶೀರದಿಂದ ನಾವು
ರಾಮನಗರದ ತುಂಬಾ ಅರಾಜಕ ಸ್ಥಿತಿ
ಯಲ್ಲಿದೆ. ಅಲ್ಲಿನ ಶ್ರಮಗಳು ದುಷ್ಟರಿಗಾಲಿಸೆಗೆ
ಗುರಿಯಾಗಿ ನಾನೂ ದುರವಸ್ಥೆಗಳಿಗೆ ಗುರಿ
ಯಾಗಿದ್ದಾರೆ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ನೇಹ
ವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟರೆ ಅನಾಯಾಸವಾಗಿ
ಆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಜಯಿಸಿ. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ
ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು” ಎಂದನು.

ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಗಜವರ್ಮನು
ತುಂಬಾ ಆನಂದ ಹೊಂದಿದ. ಕುಮುದನು
ಸ್ನೇಹದೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣಹೊರಟು ರಾಮ
ನಗರದ ಮೇಲೆ ಮುತ್ತಿಗೆಹಾಕಿದ. ವೃದ್ಧನಾದ

ಕುಮಿತ್ರನು ಆ ಮೊದಲೇ ರಾಮನ-ರವನ್ನು
ಪ್ರಸೇದಿಸಿ ತನ್ನ ಬಂಧುಗಳನ್ನೂ, ಸ್ನೇಹಿತ
ರನ್ನೂ ಭೇಟಿಮಾಡಿ 'ರಾಜಕುಮಾರನು ತನ್ನ
ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬರುತ್ತಿರು
ವನು' ಎಂದು ಪ್ರಚಾರಮಾಡಿದ.

ಈ ಸುದ್ದಿ ಕಾಣುತ್ತಿವಂತೆ ಮರಲಿಲ್ಲಾ
ವ್ಯಾಸರು. ವಕ್ರಬುದ್ಧರು ಆಕೆಕೆಯಿಂದ
ರೋಸಿಹೋಗಿದ್ದ ಪ್ರತಿಗಳು ಪ್ರಮುದನ
ಬರುವಿಕೆಗಾಗಿ ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.
ಪ್ರಮುದನು ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಗಂಗಾವಿಯ
ಆಕೆ ದಡವರೆ ಬಂದು ಕೂಡ' ಅಂತ
ಪುರವಚನ ವಕ್ರಬುದ್ಧಯ್ಯನು ನೆ ಕರೆದು
ಬಯಸಿ, ಕತ್ತರಿ ಕೋಯಿಲಿ ಕೂಡಿದರು.
ಮುಂದೆ ಇದ್ದ ಪ್ರಮುದನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯ
ವನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡನು.

ವಕ್ರಬುದ್ಧನು ಬರಲಾಗಾಗಿ ವಿಕಾ
ರಣೆಗೆ ಗುರಿಮಾಡಿ, ಪ್ರಮುದನು ಆತನಿಗೆ
ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ವಿಧಿಸಿದನು. ಕರು
ವಿಯ ಆತನು ಸುಸಂತೋಷವಾಗಿ ನೌಕರ
ರನ್ನೂ ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ ರಾಜ್ಯವನ್ನೂ ಮರು
ಮಾಡಿ, ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಸುಸ್ಥಿತಿಗೆ ತಂದನು.

ಮುಖಲೆಯಲ್ಲಿ ಕುಮುದನ ಬರುವಿಕೆಗಾಗಿ
ಗೂವತಿಯೂ, ಗಜವರ್ಮನೂ ಕಾತುರದಿಂದ
ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಒಂದು ದಿನ
ವಿಜಯಶಾಲಿಯಾದ ಕುಮುದನು ತನ್ನ
ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಿರುವನೆಂಬ
ಸುದ್ದಿ ಬಂತು. ಗಜವರ್ಮನು ಹರ್ಷಚಿತ್ತನಾಗಿ

ಭಾರಿ ದರ್ಬಾರು ಏರ್ಪಾಟು ಮಾಡಿಸಿದನು.

ಕುಮುದನನ್ನು ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡಲು
ಆತನಿಗೆ ಅಭೂತವ್ಯಾಸ ವ್ಯಾಗತ ಸೇವಲು
ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು ನಡೆದುವು.
ಬಿಲ್ವಲ್ಲಾ ತಳಿರು ಶೋರಣಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿ
ದರು. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಮನೆಯ
ಬಾಗಿಲಿಗೆ ಆರಿಸಿನ ಕುಂಕುಮವಿಟ್ಟು ಅಲಂಕ
ರಿಸಿದರು. ಹೆಬ್ಬಾಗಿಲಲ್ಲಿ ಮುಕ್ತೈದೆಯರು
ಆರತಿ ತಟ್ಟಿ, ಹೂವಿನ ಹಾರಗಳೊಂದಿಗೆ
ನಂತಿದ್ದರು. ಕುಮುದನು ಮೆರವಣಿಗೆ ಮುಗಿಸಿ
ಕೊಂಡು, ದರ್ಬಾರನ್ನು ಸೇರಿದನು.

ಸಿಂಹಾಸನದಮೇಲೆ ಗಜವರ್ಮನು ಕುಳಿ
ತಿದ್ದನು. ಆತನ ಇಕ್ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಇದ್ದ ಆಸನ

ಗಲ ಮೇಲೆ ಪ್ರಮುದನೂ, ಗುಣವತಿಯೂ ಕುಳಿತುಕೊಂಡರು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವರನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಗಜವರ್ಮನು ಕುಮುದನಕಡೆ ತಿರುಗಿ “ಮಗೂ, ನೀನು ಮಥುರಾನಗರದ ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು ಉಳಿಸಿದೆ. ಮಠುರೆಗೆ ರಾಮನಗರವನ್ನು ಗೆದ್ದುಕೊಟ್ಟೆ. ನಿನಗೆ ನಾನೇನು ಬಹು ಮಾನ ಕೊಡಲಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

“ಮಹಾ ಪ್ರಭುಗಳೇ, ನಿಮ್ಮದು ತಪ್ಪು ಗ್ರಹಿಕೆ. ನಾನು ರಾಮನಗರವನ್ನು ಮಠುರೆಗೆ ಗೆದ್ದುಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ರಾಮನಗರವು ನನ್ನದೇ! ಅದನ್ನು ಶತ್ರುಗಳಿಂದ ಮತ್ತೆ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡೆ. ನೀವು ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದರೆ ರಾಮನಗರಕ್ಕೆ ಮಠುರೆಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆನು” ಎಂದ ಪ್ರಮುದ ಗಂಭೀರವಾಗಿ.

ಗಜವರ್ಮನು ಕ್ರೋಧನಾಗಿ “ಎಲೈ ಕೃತಸ್ಥನೇ, ಅಡಿಗೆಯವನಾದ ನಿನಗೆ ಇಷ್ಟು ಗೌರವ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದುದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನೇ ಬಯಸುವೆಯಾ? ನೋಡು. ನಿನಗೆ ಎಂಥಹ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸುವನೋ” ಎಂದು ಹಲ್ಲು ಕಡಿದು ಹೊಂಕರಿಸಿದನು.

“ನಾನು ಅಡಿಗೆಯವನಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಪ್ರಮುದಕುಮಾರ, ಕುಮುದನಲ್ಲ. ಧಾನುರಾಮನಗರದ ರಾಜ. ನಿಮ್ಮ ಮಥುರಾನಗರದ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ಗಂಡ. ನಮಗೆ ಇನ್ನು ಈ ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಳವಿಲ್ಲ. ದಯವಿಟ್ಟು ಸಿಳಿ” ಎಂದು ಪ್ರಮುದನಂದ.

ಗಜವರ್ಮನು ಕುಪಿತನಾಗಿ ಒಲೆಯಿಂದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ತೆಗೆದು ಚಂಗನ ಪ್ರಮುದನ ಮೇಲೆ ಹಾರಿದ. ಅದರೆ ಮಹಾ ಬಲಶಾಲಿಯೂ, ತೀಕ್ಷ್ಣಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವನೂ ಆದ ಪ್ರಮುದನು ಅತನ ಕೈಯನ್ನು ಗತ್ತಿ ಹಾಕಿ ಓಡಿದುವಿಟ್ಟನು. ಗಜವರ್ಮನು ಬಹಳ ಹೆಣಗಾಡಿದ. ಅತನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕತ್ತಿ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದು ಹೋಯಿತು. ಅತನ ಕೈ ಮೂಳೆಗಳು ಪಟಪಟನೆಂದು ಮುರಿದವು.

ಪ್ರಮುದನು ಗಜವರ್ಮನನ್ನು ಸೆರೆಮನೆಗೆ ಹಾಕಿಸಿದನು. ನಂತರ ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿದನು. ಮಮರಾನಗರದ ಪ್ರಜೆಗಳು ಅತನನ್ನು ತಮ್ಮ ರಾಜನನ್ನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿದರು.

ಧನಲೋಭ

ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ದ್ರೋಣ ಸ್ವರೀ ಎಂಬ ಪುಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಬಡಬ್ರಾಹ್ಮಣನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಸರು ಸೋಮಶರ್ಮ. ಹೆಂಡತಿ ಮತ್ತು ಪಾಲ್ಕರು ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಬಡತನ ಅನುಭವಿಸುತ್ತಾ ಕುಸಿಯುತ್ತಲಿದ್ದನು.

ತನ್ನ ಕಂಠಾಲ್ಪಸ್ತಿತಿಯಿಂದ ಕೇಗಾದರೂ ಹೊರಬೀಳಲು ದಿನಾ ಯೋಚಿಸುವನು ಸೋಮಶರ್ಮ. ಮಾರಾದರೊಬ್ಬ ರಾಜನ ಅಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋದರೆ ಈ ಬಡತನ ಕೊನೆಗಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ರಾಜಾಶ್ರಯ ಸದೆಯೆಲ್ಲ ತಾನು ಘನಪಂಡಿತನಲ್ಲ, ಮಹಾ ಕವಿಯೂ ಅಲ್ಲ, ಲೇಖಕನೂ ಅಲ್ಲ. ಒಗ್ಗಿರಲು ರಾಜಾಶ್ರಯ ಸಿಗುವುದು ಕೇಗೆ?

“ರಾಜಾಶ್ರಯ ದೊರೆಯದಿದ್ದರೆ ಏನಾಯಿತು? ಮೃತನನ್ನು ಸ್ವಸ್ಥನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುವೆನು. ಆತನ ಕರುಣೆ ಸಂಪಾದಿಸಲು ಪಂಡಿತ ಪಾಂಡುರರೆಂಬ ಬೀಧವಿರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿರ್ಮಲಕಾಂಕ್ಷಾ ನಿರ್ವಲ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ಆತನನ್ನು ಕುರಿತು ತಪಸ್ಸನ್ನು ಆಚರಿಸಿದರೆ

ಸಾಕು” ಎಂದುಕೊಂಡ ಶರ್ಮ. ಹೀಗೆಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಂಡು, ಪತ್ನಿಯೊಂದಿಗೆ “ಲೇ, ನಾನು ತಪಸ್ಸುಮಾಡಲು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಗೂ ಹಿಂತಿರುಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮನೆಬಿಟ್ಟನು. ಕೆಲವು ದಿನಗಳು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದನಂತರ ಮರ. ಅರಣ್ಯ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅಲ್ಲೊಂದು ಮರದಡಿ ಸವಾಸನ ಹಾಕಿ ಕುಳಿತು, ಶಿವನನ್ನು ಕುರಿತು ತಪಸ್ಸುಮಾಡಲಾರಂಭಿಸಿದನು.

ಒಂದೆರಡು ಗಂಟೆಗಳು ಕಳೆದವು. ಹಸಿವು ಬಾಯಾರಿಕೆಯಿಂದ ಶರ್ಮನಿಗೆ ಬನಳಿ ಬಂತು. ಆತನ ಮನಸ್ಸು ಅವನಮೇಲಿಂದ ಆಹಾರದ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿತು. ಒಂದು ವಾರ ಕಳೆಯಲು ಬನಳಿ ಬಂದು ಬಿದ್ದುಹೋಗಿ ‘ಶಿವಶಿವ’ ಎನ್ನುವ ಧ್ಯಾನದ ಬದಲಾಗಿ ‘ಅನ್ನ-ನೀರು’ ಎಂದು ಕನವರಿಸುತ್ತಿದ್ದ.

ಆಗ ಆ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ಮುನೀಶ್ವರನು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ಆತನಿಗೆ ಸೋಮಶರ್ಮನ ಮಾತುಗಳು ಕೇಳಿಸಿದವು. ಆತನು

ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ತನ್ನ ಕಮಂಡಲುವಿಂದ
ಪಲ್ಲವನ್ನರಮ್ನ ಶರ್ಮನ ಬಾಯಿಗೆ ಸುರಿದನು.

ಬಾಯಿ ಕೊಂಚ ತೇವವಾಗಲು ಶರ್ಮ
ಎದ್ದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಆ ಮುನೀಶ್ವರನು
“ನಾಲ್ಕು ನೀನು ಯಾರು? ಈ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ
ನಿನ್ನ ನೀರು ಎಂದು ಕನವರಿಕುವ ದುಸ್ತಿ
ನಿನಗೆ ಹೇಗೆ ಬಂತು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ಮುನಿ ಈ ರೀತಿ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಲು ಶರ್ಮನು
ತಬ್ಬಿವೊಂದನು. ತಾನು ಶಿವಭಕ್ತನನ್ನು
ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನೆಂತಲೇ ಅತನ ಊಹೆ!

“ಸ್ವಾಮಿ, ನೀವು ತಪ್ಪು ಅಭಿಪ್ರಾಯ
ನಟ್ಟಿರುವಿರಿ. ನಾನು ಈ ನದಿ ನೀರು ಎಂದನ್ನು
ತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಪರಮೇಶ್ವರನನ್ನು ಕುರಿತು ‘ಶಿವ-
ಶಿವ’ ಎಂದು ಛಾಪಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ” ಎಂದ.

ಮುನೀಶ್ವರನಿಗೆ ಸೋಮಶರ್ಮನನ್ನು
ಕಂಡು ಬಹಳ ಮರುಕವಾಯಿತು. “ಮಗೂ
ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ಪಡೆಯಲು ನೀನು ಈ
ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದಂತಾಯಿತು” ಎಂದ ಸುಂಬಾ
ಅನುಕಂಪದಿಂದ.

ಆಗ ಸೋಮಶರ್ಮನಿಗೆ ನಿಜ ಹೇಳಲೇ
ಬೇಕಾಯಿತು. ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕೇಳಿ ಮುನೀಶ್ವ
ರನು ನಮನಗೆ ಬೀರಿದನು.

“ಮಗೂ, ಕೇವಲ ದನಶಾಫತ್ತು ಅವಿಶ್ವೇ
ಶ್ವರನನ್ನು ಕುರಿತು ತಪಸ್ಸು ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯ
ಕತೆ ಇಲ್ಲ. ಅದು ನನ್ನಾ ಶ್ರಮವಾಗುವುದು.
ನಿನಗೆ ಕುಂಠೆ ಬೇಕಾಗಿದ ವಕ್ಕರಿ ಅದನ್ನು
ಯಾವ ಸಿದ್ಧನಾದರೂ ತಿಳಿಸಿಟ್ಟು. ನೀನು
ಪಲ್ಲವ ತೊತ್ತು ಇಲ್ಲಿ ಸಂತಿರು. ಈಗಲೇ
ಬರುವೆನು” ಎಂದು ಮುನೀಶ್ವರನು ಅಭಿಂದ
ಮು ಮಾರ್ಗದ ಮುಖ್ಯ ಅಧ್ಯಕ್ಷನಾದನು
ಪಲ್ಲವ ಸಮಯದ ಸಂತರ ಮತ್ತೆ ಬಂದು:

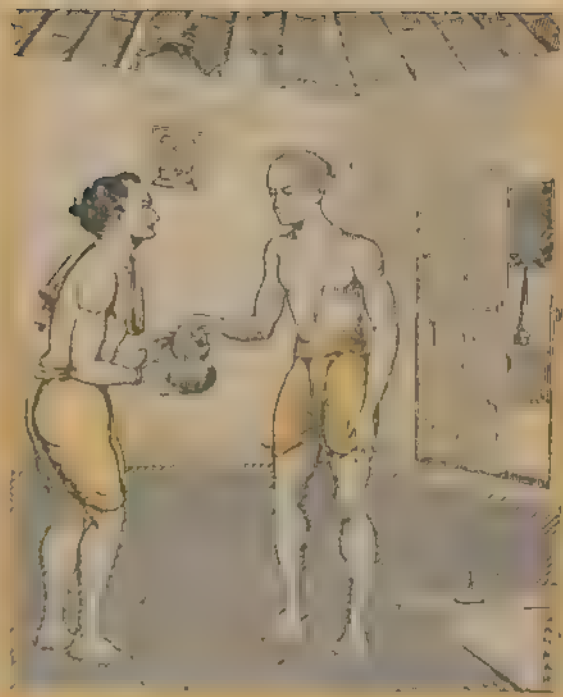
“ಮಗೂ, ಈ ಕಮಂಡಲುವನ್ನು ತೆಗೆ
ದು ನೋಡು. ಇದರಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರವಸ್ತುಯುಳ್ಳ ಜಲ
ವಿದೆ. ಬದವ ಲೋಕವಾದರೂ ಕವು. ಒಂದು
ಕೊಳ್ಳು ಹೂವಿದೆ ಎಂದರೆ ಆ ಲೋಕದ ಮರು
ಕುಂಠೆ ಚೆನ್ನಾಗುವುದು. ಇನ್ನು ಮನಗೆ
ಹೋಗಿ ಸುಖವಾಗಿರು” ಎಂದು ಹರಸಿದ.

ಶರ್ಮನು ಮುನೀಶ್ವರನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ
ಮಾಡಿ ಮುಂಬಕುವೆ ಹೊರಟ. ಎರಡು ದಿನ
ನಡೆದು ಒಂದು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡ.
ಅಲ್ಲಿಯ ಶಿವಾಲಯದ ಸಮೀಪದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ

ಒಬ್ಬ ಅಕ್ಷರಾಳಿಗನ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲಿನ
ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಆಗ ಸೂರ್ಯನು
ನಡುಸುತ್ತಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದನು. ಶರ್ಮನನ್ನು ಹುಡು
ಗನು ಕಂಡು. "ಅಯ್ಯೋ, ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದರಿಂದ
ಇನ್ನೂ ಬಂದಿರುವೆನು" ಎಂದು ಗಮನಿಸಿ. "ನೀನು
ಬೇಕು, ನೀನು ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ
ಕೊಂಡು ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನ ಮಾಡಿ
ಅಗತ್ಯವಾದ ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅಣಿ
ಮಾಡಿಟ್ಟಿರುವೆನು" ಎಂದ.

ಶರ್ಮನು ಸೂರ್ಯನು ಆದಷ್ಟು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡು
ಇನ್ನೂ ಕತ್ತಿರವಿದ ಕಮಂಡಲುವನ್ನು ನಿಶ್ಚ
ಯವಾಗಿ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು "ಯಜಮಾನರೇ,
ಇದನ್ನು ಕೊಂಡು ನೀನು ತುಂಬಾ ಹೊರಗಡೆ
ಗೊಳಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕು. ನಿಮ್ಮ ಆತಿಥ್ಯಕ್ಕೆ ನಾನು
ಕೃತಜ್ಞ" ಎಂದು ಸ್ನಾನಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಸೂರ್ಯನು ಸೂರ್ಯನು ಅತ್ತ ಹೋದ ಕೂಡಲೇ
ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ಕಮಂಡಲುವನ್ನು ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡು ಮುಂದೆ ಹೋದನು. ಅದೇ
ಕಮಂಡಲುವು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದ ಬೆಳೆಯ
ಕೂಡಲೆ ಬೆಳೆ ಕರಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು
ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವುದು. ಕಾಣಿಸಿತು 'ಕಬೋ'
ಎಂದು ಆರಚುತ್ತಾ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ಕುಳಿತು
ಮೆಯ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹಾರಿದ. ಹಾಗೆ ಹಾರಿ
ದಾಗ ಕಮಂಡಲುವಲ್ಲಿದ್ದ ನೀರು ಕುಳಿತು,
ಹಿಂದೆ ಹೋದ ಕೂಡಲೆ ಅತ್ತಿ ಸುತ್ತಿಗೆಯ ಮೇಲೆ

ಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ಆ ಕಬ್ಬಿರದ
ಸುತ್ತಿಗೆ ಧೂಳಿ ಕೂಡ ಬಂಗಾರವಾಯಿತು.

ವಿಶ್ವಕರ್ಮನಿಗೆ ಇದು ಸೋಜಿಗವಾಗಿ
ತೋರಿತು. "ಕಮಂಡಲುವೆಂದರೆ ನೀರಿನ ಒಂದೆ
ಕಮಂಡಲುವು ಕೂಡ ಬಂಗಾರವಾಯಿತು ಕೇಳಿ
ಹಾಕಿಕೊಂಡಿದೆ. ಅದೂ ಚೆನ್ನವಾಯಿತು.

ಕಮಂಡಲುವಿಗೆ ಕರ್ಮಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳ ಆ
ವಿಶ್ವಕರ್ಮನಿಗೆ ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯುಂಟಾ
ಯಿತು. ಕಮಂಡಲುವು ಕೊಡುವ ಸಾಮಾನ್ಯ
ವಾದ ನೀರು ಕೂಡ. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅದೂ
ಆದಷ್ಟು ತ್ವರಿತವಾಗಿ ಕೂಡ ಬೇಕೆಂತಲೂ
ಆತನು ಯೋಚಿಸಿದನು.

ಚೆನ್ನವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿದ್ದ ಸುತ್ತಿಗೆ
ಯನ್ನೂ, ಚೆನ್ನವಾದ ಸುತ್ತಿಗೆಯನ್ನೂ, ಕಮಂಡಲುವನ್ನೂ

ಒಂದು ಬೃಹದ್ದಲ್ಲಿ ಜೋರಾದವಾಗಿ ಸುತ್ತಿ, ಸೆಟ್ಟಿಗೆಯುಟ್ಟಿ, ತರುವಾಯ ಮನೆಗೆ ಬಿಂಕಿಹೊತ್ತಿಸಿ, ಗೋಳಾಡುತ್ತಾ, ಆ ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಯೊಂದಿಗೆ ಹೊರಬಿದ್ದನು.

ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ಮನೆಯ ವಕ್ತವಿಲ್ಲ ಶಂಭು ದಾಸನೆಂಬ ಗೃಹಸ್ಥನನು. ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ಅರಚುತ್ತಾ, ಗೋಳಾಡುತ್ತಾ ಆತನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ "ಅಯ್ಯೋ, ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಿಂ- ಹತ್ತಿಕೊಂಡಿತು. ಈ ಸೆಟ್ಟಿಗೆಯಾ ಕೆಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅಯ್ಯೋ, ಏನುಮಾಡಲಿ. ಇದನ್ನು ದಯಮೆಮ್ತಿ ಸಿಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟಿರಿ" ಎಂದು ಶಂಭುದಾಸನ ನೋಂದಾಕ್ಷನು.

ಶಂಭುದಾಸನು 'ಸರಿ' ಎಂದು ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಯನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ಕೊಂಡನು.

ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ಮನೆಗೆ ಬಿಂಕಿಯಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಬಿಂಕಿ ಅರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಅವರ ಪ್ರಯತ್ನ ವಿಫಲವಾಗಿ, ಮನೆಯೆಲ್ಲಾ ಭಸ್ಮವಾಯಿತು!

ಅನೇಕರಿಗೆ ಸೋಮಶರ್ಮನು ಸ್ನಾನ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದನು. ವಿಶ್ವ ಕರ್ಮನು ಅಳುತ್ತಾ "ವ್ಯಾಹಿ, ನನ್ನ ಮನೆ ಯೆಲ್ಲಾ ಭಸ್ಮವಾಯಿತು. ನನ್ನ ಯಾವತ್ತೂ, ಆತ್ಮ ಸಾಶವಾಯಿತು. ಸಿಮ್ಮ ಕಮಂಡಲು ವನಾದರೂ ವ್ಯಸನವು ಪ್ರಯತ್ನ ನೂಕಿದೆ. ಬಿಂಕಿಯ ಚ್ಚಾಲೆಗಳಿಂದ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ಗೋಳಾಡಿದನು.

ಸೋಮಶರ್ಮನ ಬಾಯಿಂದ ಹಿಂದೆರಡು ಕ್ಷಣ ಮಾತು ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಶ್ರಮಪಟ್ಟು ಸಂಪಾದಿಸಿದುದನ್ನು ಅನುಭವಿಸಲಾಗದೆ ಹಾಳಾಯಿತಲ್ಲಾ ಎಂದು ವ್ಯಥೆಪಟ್ಟ. ಮಂತ್ರ ಜಲವಿವರಿಸಿದರೂ, ಆ ಮಹಿಮೆಯ ಕಮಂ- ಡಲುವಾದರೂ ಆ ಬೂದಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದೆಂದು ಹುಡುಕಾಡಿದ.

ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ತಾಮ್ರ, ಹಿತ್ತಾಳೆ ಪಾತ್ರೆಗಳೆಲ್ಲ ಬಿಂದು ಮುದ್ರವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದ ವಾದರೂ ಕಮಂಡಲು ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸೋಮಶರ್ಮನಿಗೆ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ಮೇಲೆ ಅನುಮಾನ ವುಂಟಾಯಿತು. ಮಂತ್ರಜಾಲದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಅರಿತು ಈತನು ದ್ರೋಹ ವೆಸಗಿರುವನೆಂದು ಊಹಿಸಿದ. ಇಂತಹ

ದುಷ್ಟನೊಂದಿಗೆ ವಾದಿಸಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ
ವೆಂದು, ಸೆಟ್ಟಿಗೆ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಹತ್ತಿರ
ಹೋಗಿ ಫರ್ಯಾದು ಮಾಡಿದ.

ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನನ್ನು ಕರೆ
ಯಿಸಿ ನಯಭಯಗಳಿಂದ ಕೇಳಿ ನೋಡಿದ.
“ಸಾ ಮಿ, ಸೋಮಕರ್ಮನು ಕಮಂಡಲು
ವನ್ನು ಜೋಪಾನವಾಗಿಡುವಂತೆ ಹೇಳಿದ
ಮಾತು ನಿಜ” ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ವಿಶ್ವ
ಕರ್ಮ. ತನ್ನ ಮನೆಯ ಸಾಮಾನುಗಳೊಂದಿಗೆ
ಅದೂ ಸಹ ದಗವಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳಿದ.

ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಗೆ ಇದು ನಿಜವಿರಬಹು
ದೆಂದು ತೋರಿತು. “ಮುಖ್ಯ, ಪಾತ್ರೆ, ನಗ
ದೆಲ್ಲಾ ಸುಟ್ಟು ಬೂದಿಯಾಗಿರಲು ಈ
ಕಮಂಡಲು ಮಾತ್ರ ಯದಾರ್ಥತೆಯಿರಲು
ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ! ಎಂದು ಭಾವಿಸಿದ. “ನಿನ್ನ
ಕರ್ಮ. ಮಾಡುವುದೇನು? ಹೋದುದು
ಹೋಯಿತು; ಮನೆಗೆ ಹೋಗು” ಎಂದು
ಸೋಮಕರ್ಮನಿಗೆ ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ಹೇಳಿದ.

ವಿಚಾರಣೆ ಕೇಳಲು ಬಂದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥ
ರಲ್ಲಿ ಶಂಭುದಾಸನೂ ಒಬ್ಬ. ‘ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು

ತನ್ನ ಸಾಮಾನುಗಳೆಲ್ಲಾ ಸುಟ್ಟು ಹೋದ
ವೆಂದು ಹೇಳುವನೇ ಹೊರತು, ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ
ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸೆಟ್ಟಿಗೆಯ ವಿಷಯ ವಿ-ಹೇಳು
ತ್ತಿಲ್ಲ?’ ಎಂದು ಸಂತಯಗೊಂಡನು.

ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಆ ಸೆಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡು ಬಂದ. ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿಯ ಮುಂದೆ
ಹಚ್ಚಿ ಎಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೇ ಬಿಟ್ಟು ಶಂಭು
ದಾಸ. ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ಸೆಟ್ಟಿಗೆಯ ಬೀಗ
ಒಡೆಸಿ ನೋಡಲು, ಅದರಲ್ಲಿ ಕಮಂಡಲು
ದೊಂದಿಗೆ ಚಿನ್ನದ ಸುತ್ತಿಗೆ, ಚಿಮಟೆ ಕಾಣಿಸಿ
ದವು. ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ನೋಡು ತಿಳಿಯಿತು.

ಗ್ರಾಮಾಧಿಕಾರಿ ವಿಶ್ವಕರ್ಮನಿಗೆ
ಜುಲ್ಮಾನೆ ವಿಧಿಸಿ, ಸುತ್ತಿಗೆ, ಚಿಮಟೆಗಳ
ಳೊಂದಿಗೆ ಕಮಂಡಲು ವನ್ನು ಶರ್ಮನಿಗೆ
ಕೊಡಿಸಿದನು. ಶರ್ಮನು ಎಲ್ಲಿವನ್ನೂ ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡು ಮನೆಗೆ ಹೋದನು. ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿ
ಯುಳ್ಳ ಜಲವನ್ನು ಎರಚಿ, ತಾಪ್ರ, ಹಿತ್ತಾಳೆ
ಪಾತ್ರೆಗಳನ್ನು ಚಿನ್ನವನ್ನಾಗಿ ಬದಲಾ
ಯಿಸಿದ. ಈ ರೀತಿ ಶರ್ಮನ ದಾರಿದ್ರ್ಯವು
ತೊಲಗಿತು; ಸುಖವಾಗಿದ್ದನು.

ಸಿದ. ಅವಕ್ಕೆ ಆ ದರ್ಜೆ ಕೈ ಜೋಡಿಸಿ
 “ಮಹಾಪ್ರಭೂ, ಇದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ತಪ್ಪೇನೂ
 ಇಲ್ಲ. ಆಂಗಿ ಹೊಲಿಯುವಂತೆ ತಾವು ಕೊಟ್ಟ
 ರೇಷಿಮೆ ಒಪ್ಪಿಯಮೇಲೆ ಎರಡು ಪಾದಗಳ
 ಗುರುತು ನೆ ಯಿಟ್ಟಿದೆ. ಒಪ್ಪಿಯನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ
 ಹೊಲಿದರೂ ಆ ಪಾದದ ಗುರುತು
 ಗಳು ಬಿಡು ನೋಡಿ ಬರುತ್ತವೆ. ತಾವೇ ಸರಿ
 ಶೀಲಿಸೋಣವಾಗಲಿ” ಎಂದು ರೇಷಿಮೆಯ
 ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಕಾನಿಷ್ಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ.

ಕಾನಿಷ್ಕನಿಗೆ ವಿಪರೀತ ಕೋಪಬಂತು.
 ರೇಷಿಮೆಯ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ
 ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಲು ದರ್ಜೆಯನನು ಮಾತು
 ಸತ್ಯವೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಆಗ ಅವನ ರೌದ್ರಾ
 ವೇಶಕ್ಕೆ ಮಿತಿಯಿಲ್ಲದಾಯಿತು.

“ಈ ಕನ್ಯಾಕುಬ್ಬ ಸಾಮಾಂತನು ನನ್ನನ್ನು
 ಅವಮಾನಗೊಳಿಸುವಂತಾದನೇ? ಅವನ
 ಅಹಂಕಾರ ಮುರಿಯುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು
 ಮಂತ್ರಿ ಸೇನಾಧಿಕಾರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಚರ್ಚಿಸಿದ.
 ಎಂದು ಪಾರದ್ವ್ಯ ಎಲ್ಲ ಸೇನೆಯನ್ನೂ ಸಿದ್ಧ
 ಗೊಳಿಸಿಕೊಂಡು ಕನ್ಯಾಕುಬ ರಾಜ್ಯದಮೇಲೆ
 ದಂಡಯಾತ್ರೆ ಹೊರಟ.

ಕಾನಿಷ್ಕನು ಸೈನ್ಯಸಮೇತನಾಗಿ ತನ್ನ
 ರಾಜ್ಯದಮೇಲೆ ದಂಡತ್ತಿ ಬರುವ ವಿಷಯ
 ಕನ್ಯಾಕುಬ್ಬದ ರಾಜನಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು.
 ಬಲಾಘೃತಾದ ಆತನನ್ನು ತಾನು ಎದುರಿಸ
 ಲಾರಿಸೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ಹಾಗಾದರೆ
 ಮುಂದಿನ ಕರ್ತವ್ಯವೇನು?

ರಾಜನು ಬರಲಿರುವ ಉಪದ್ರವವನ್ನು
 ಮಂತ್ರಿಗೆ ತಿಳಿಸಿ “ಮಹಾದರೂ ಉಪಾಯ
 ಹುಡುಕು” ಎಂದ. ಅವಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಿ
 “ಮಹಾರಾಜ, ನಾನು ನೋಡಲೇ ಆದಿಗೇಯ
 ಕಾಣಿಕೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂದು ಮನವಿಮಾಡಿ
 ಕೊಂಡೆ. ನಿಜವಾದುದ್ದರಿಂದ ಸಾಗರದ ಪಾಲ
 ವನ್ನು ತುಳಿದಿರುವಿರಿ. ಇದು ನಾವಾಗಿ
 ತಂದಿಟ್ಟು ಕೊಂಡ ಉಪದ್ರವ” ಎಂದ.

ರಾಜನು ತಲೆಯಾಡಿಸಿ “ಸರಿ, ಅದಿದ್ದು
 ಆಗಿಹೋಯಿತು. ಅವಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿ ಧರ್ಮಪುತ್ರ.
 ತಕ್ಷಣ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಉಪಾಯ
 ಮಾಡದಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಣಗಳೂ, ರಾಜ್ಯವೂ
 ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದ ಖಿನ್ನನಾಗಿ.
 ಆಗ ಮಂತ್ರಿ ಹೇಳಿದ: “ಹಾಗಾದರೆ

ಒಂದು ವಾರಾಃ ೧೯೦೦ ಯಾವ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನೂ ಕೇಳದೆ ಈಗಲೇ ನನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುವಂತೆ ಆಜ್ಞಾಪಿಸಿ”

ಮಂತ್ರಿಯ ಕೋರಿಕೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಕನ್ಯಾಕುಬರಾಜನಿಗೆ ಕಳವಳ ವುಂಟಾಯಿತು. ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಆರೋಪಿಸುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಾಡುವುದು ರಾಜನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ವೂ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈಗ ಬೇರೆಯೂ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ. ತಳವಾರನನ್ನು ಕಡೆಯಿಸಿ ಮಂತ್ರಿಯ ಯನ್ನು ಕಡಿಸಿಹಾಕಿಸಿದ.

ಒಂದು ವಾರದನಂತರ ಮಂತ್ರಿ ಒಂದು ಉತ್ತಮಾಶ್ವವನ್ನು ಹತ್ತಿ ಕಾನಿಷ್ಕನ ಸೈನ್ಯ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಮಾರ್ಗಕ್ಕೆ ಎದುರಾಗಿ ಹೊರಟ. “ಏದು ಕನ್ಯಾಕುಬರಾಜ್ಯದ ಸೆವಕದ್ದನ್ನು

ಸೇರುವವೇಳೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಈ ಕೈಯಿಲ್ಲದ ಮಂತ್ರಿ ಅವರನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡ.

“ಮಹಾರಾಜ, ನಾನು ಕನ್ಯಾಕುಬರಾಜ್ಯದ ಮಂತ್ರಿ. ಆತನು ಕನುಗೆ ಮಾಡಿದ ಅವಮಾನವನ್ನು ನಿವಾರಿಸಲು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನದ ಕಾಲ “ಸುಭವಿಸುತ್ತಿರುವೆನು” ಎಂದು ಮಂತ್ರಿ ಕಾನಿಷ್ಕನಿಗೆ ತನ್ನ ಕುಂಡು ಗೈಯನ್ನು ತೋರಿಸಿದನು.

ಕಾನಿಷ್ಕನು ಮಂತ್ರಿ ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದ. ತನ್ನ ಹಿತವಿಂದ ಆತನಿಗೆ ಈ ವಿಷಯಾಯಿತೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಹೀಗೆಂದು ಸಮಾಧಾನಮಾಡಿದ :

“ಸರಿ, ಆ ಜಂಭದ ಕೋರಿಕೆಗೆ ಉಚಿತ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸುತ್ತೇನೆ. ಇಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಅವನನ್ನು ಯಮಸದನಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುವೆನು” ಮಂತ್ರಿ ಅವುಗಳಿಗೆ ಸುಮ್ಮನಾಗಲಿಲ್ಲ.

“ಮಹಾಪ್ರಭೋ, ಪ್ರತೀಕಾರವಾದ ಹೊರತು ನನಗೆ ಮನಕಾಂತಿಯಿಲ್ಲ. ತಾವು ದಂಡೆತ್ತಿಬರುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ಪಟ್ಟಣದಿಂದ ಪಲಾಯನ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆ. ಆತನು ಯಾವಕಡೆ ಹೋರಬಿರುವನೆಂದು ಯಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು. ಅದುವರಿಂದ ದಾರಿಯನ್ನು ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ಹಿಡಿಯಬೇಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಕಾನಿಷ್ಕನೂ ಆತನ ಮಾತಿಗೆ ಹಿಪ್ಪಿ, ಆ ರಾಜನನ್ನು ಈಗ ಹಿಡಿಯಲು ಉಪಾಯವೇಳುವಂತೆ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಿ, “ಪ್ರಭೋ, ಆತನನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿಯಲು

*** ಚಂದಮಾಮು ***

ನಮಗೆ ಎರಡು ಮಾರ್ಗಗಳಿವೆ. ಒಂದು ಹಾದಿ ಯಲ್ಲಿ ಕೊರಟರೆ ಸರಿಯಾಗಿ ನಲವತ್ತು ದಿನ ಗಳಾಗುವುವು. ಇನ್ನೊಂದು ಹಾದಿ ಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟರೆ ಗಮ್ಯಸ್ಥಾನವನ್ನು ಒಂದು ವಾರ ದಲ್ಲೇ ತಲುಪಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಹಾದಿ ಗಂಟಕಮಯವಾದುದು. ಮೈದಾನದ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಹನಿ ನೀರೂ ಸಿಗುವಂತಿಲ್ಲ” ಎಂದ.

ಕಾನಿಷ್ಕನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಯೋಚಿಸಿ, ಎರಡನೇ ಹಾದಿಯನ್ನೇ ಹೋಗಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿದ. ಪ್ರಯಾಣ ಒಂದು ವಾರವೇ ಆದರೂ ಹತ್ತು ದಿನ ಸಾಗಲಿಗಾಗುವಷ್ಟು ನೀರೂ, ಸಾಂಭಾರಗಳನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಆಗಿರಬೇಕು. ತನ್ನ ಇಡೀ ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಮೈದಾನ ಮಾರ್ಗವಾಗಿ ಹೊರಟ.

ಸೈನ್ಯಗಳು ಮೈದಾನ ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಹೊರಟವೆ. ಎಲ್ಲೂ ಗಿಡ ಗಂಟಗಳ ಸುಳಿವಿಲ್ಲ. ನೀರಿನ ಗುರುತೇ ಕಾಣಿಸದು. ಹತ್ತು ದಿನ ಸ ವಾದರೂ ಗುರಿ ಹತ್ತಿರ ಸಾಗಲಿಲ್ಲ. ಒಂದೆ ರಡು ದಿನಗಳಾಗಲು ಆಹಾರದ ಮಾತು ಹಾಗಿರಲಿ, ದಣ್ಣವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೂ ನೀರಿಲ್ಲದೆ ಸೈನಿಕರು ತೊಂದರೆಗೊಳಗಾದರು. ಹತ್ತು ದಿನ ಸಗಳಿಗೊಂದು ತಂದಿಟ್ಟ ನೀರು ಸಾಂಭಾರ ಪದಾರ್ಥಗಳು ಮುಗಿದು ಹೋದುವು.

ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ವ್ಯಾಧೀಕರಣಗಳು ಕಾನಿಷ್ಕನು ಕನ್ಯಾಕುಬ್ಬ ರಾಜನ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ “ಒಂದು ವಾರವೆಂದು ಹೇಳಿ ಹನ್ನೆರಡು ದಿನ

ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದರೂ ಗಮ್ಯಸ್ಥಾನವನ್ನು ಸೇರದಿರಲುಕಾರಣವೇನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಅದಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಿ ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕು,

“ಮುಕಾರಾದರೇ, ನಮುನ್ನು ಬೇಕೆಂತಲೆ ಈರಿತಿ ಮೋಸಗೊಳಿಸಿದೆ. ನೀವೇನೋ ನಮು ರಾಜನನ್ನು ಯಮುವರಿಗ ಕಳುಹಿಸು ವೆನೆಂದು ಹೇಳಿದಿರಿ. ಆದರೆ ಈಗ ನೀವು ಸೈನ್ಯಸಮೇತವಾಗಿ ಯಮುವರಿಗೆ ಹೋಗಬೇ ಕಾದ ಸಮಯ ಬಂದಿವೆ. ನೀವು ಹಿಂದಿರುಗ ಬೇಕೆಂದರೂ, ಮುಂದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯಾಣ ಬೆಳೆಸ ಬೇಕೆಂದರೂ ಹನ್ನೆರಡು ದಿನಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒಂದುಹನಿ ನೀರಿಲ್ಲದೆ ಈ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಬಾಯಾರಿ ಗಂಟಲೊಣಗಿ ಪ್ರಾಣ ಬಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ

ನಾಡ ನನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಈ ಕೂದಲಿಗೆ ಕೂವಿ
ಸಿದರೂ ಚಿಂತೆಯಿಲ್ಲ. ರಾಜ ಕಾರ್ಯವನ್ನು
ನೆರೆವೇರಿಸಿರುವೆನು” ಎಂದ.

ಈ ಸುನಿಗವನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕಾನಿಷ್ಕನು ಸ್ವಲ್ಪ
ನೋತು ನುಡಿಸಿದ. ಕೂಡಲೆ ಮುನಿ
ಸೂಸಿ “ಮಂತ್ರಿ, ನಿನ್ನ ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು
ಮೆಚ್ಚಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿವಾಸ ಸ್ಥಾನ
ಮರೆತಿರುವಂತೆ ತೋರುವುದು. ನಾನು
ದೈವಾಂಶ ಸಂಭೂತನೆಂದು ಹೇಳುವುದು
ಕಷ್ಟ ತೋರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಈ ರಾಜಧಾನಿ
ಯಂತೆ” ಎಂದು ಕಾನಿಷ್ಕನು ಅತ್ಯವಸ್ಥೆ
ವೈವರಣ್ಯವಾದ ಭವ್ಯತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿದ. ಒಂದು
ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಿಗಾಗಿ ಹೊರಟ.

ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಒಂದು ಕಡೆ ಬತ್ತಿಹೋಗಿದ್ದ
ದೊಡ್ಡ ದೊಂದು ಕೂಳೆ ಕಾಣಿಸಿತು.
ಕಾನಿಷ್ಕನು ಕುದುರೆಯಿಂದ ಇಳಿದು ಆ
ಕೊಳದ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕೈಯಿಂದ ಶಕ್ತಿ
ಯಿಂದ ನೆಲವನ್ನು ಒಮ್ಮೆ ಚುಚ್ಚಿದನು.
ಮರುಕೂಸೇ ಆಗಿ ತಿಳಿಸಿರುವ ಬುನೆಯಿಂದ
ಮುಗಿಲಿನೆತ್ತರಕ್ಕೆ ಚಮ್ಮಿತು!

“ಮಂತ್ರಿ, ಈಗ ನೋಡಿದೆಯಾ ನನ್ನ
ಶಕ್ತಿಯನ್ನು! ಅಸಂಗವಾಗಿ ಅಂದಾಜಿ
ನಾದುದಕ್ಕೆ ನಿನ್ನ ಯೋಚಿಸಬೇಕಾದ
ಎಂದ ಕಾನಿಷ್ಕ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ
ಮಂತ್ರಿ ನಾಚಿಕೆಯಿಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿದ.
ಕಾನಿಷ್ಕನು ಮತ್ತೆ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಸಜ್ಜೆಗೊಳಿಸಿ
ಕನ್ಯಾಕುಪ್ಪಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಸಿದ್ಧನಾದ.

ಆಗ ಮಂತ್ರಿ: “ಮಹಾರಾಜ, ನೀವು
ದೈವಾಂಶವೆಂದು ನಂಬಿಕೆ ಇಟ್ಟು
ಕೊಂಡಿರುವೆ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ತಾವು ತೋರಿಸಿದ ಉದಾಹರಣೆ
ಸಾಬೀತಾಗಿದ್ದು, ಇಷ್ಟು ಬಹುಮಾನಕ್ಕೆಲ್ಲ ವರೂ
ದೈವಾಂಶಸಂಭೂತರೂ ಆದ ತಾವು ಇನ್ನೂ
ವರಿಯದ ಒಬ್ಬ ಭೂಪತಿ ಮಾಡಿದ ಅವ
ಮಾನವನ್ನು ಸಹಿಸಲಾರೀ” ಎಂದು ದೈನ್ಯ
ದಿಂದ ಬೇಡಿಕೊಂಡ.

ಕಾನಿಷ್ಕನು “ಅದೂಸರಿಯೇ” ಎಂದು
ತಲೆದೂಗಿ, ತನ್ನ ರಾಜಧಾನಿಯಾದ ಸ್ವರೂಪ
ಪುರಮಾಗೆ ವನ್ನು ಓಡಿಯುವಂತೆ ಸೈನಿಕರಿಗೆ
ಸೂಚಿಸಿದ. ಮಂತ್ರಿ ಕಾನಿಷ್ಕನಿಂದ ಹೊಸ
ವಾದುದು ಕನ್ಯಾಕುಪ್ಪವನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡ.

CHITRA

ಯುಕ್ತಿನಾಲಿವಿತ್ತ

ಹಿಂದೂರಿನಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುರಮೋನೆಂಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಇದ್ದನು. ಆತನು ತೀರಾ ಬಡವನು. ಏನು ಮಾಡಿದರೂ ಆತನ ಬಡತನ ನಿಗಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಬೇರೆ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಿಂದ ಹಣಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಉತ್ತಮವೆಂದು ಆತನಿಗೆ ಶೋಚಿತು. ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವ ಬುತ್ತಿಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವಂತೆ ಹೆಂಡತಿಗೆ ಹೇಳಿದ.

ವಿಷ್ಣುರಮೋನ ಹೆಂಡತಿ ಕೊರಳಲ್ಲಿದ್ದ ತಾಳಿಯನ್ನು ಮಾರಿ ಅದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಆರಿಸಿದ ಕೊಂಬು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಕತ್ತಲೆಯಾದಬಳಿಕ ಶೆಟ್ಟಿಯ ಆಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ತಿಂಡಿ ಮಾಡಲು ಬೇಕಾಗುವ ದಿನಸುಗಳನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡಳು. ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಶೆಟ್ಟಿ ಆಕೆಗೆ ಜಾಣ್ಣಿಕಾಯಿ ಕೊಡುವುದರ ಬದಲಾಗಿ ಸತ್ಯನಾಭವನ್ನು ಕೊಟ್ಟ. ಆಕೆ ನೋಡದೆ ಮನೆಗೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಉಳಿದ ಸವಾರ್ಥಗಳೊಂದಿಗೆ ಸತ್ಯನಾಭವನ್ನೂ ಆರಂದು ಇಪ್ಪತ್ತಾಲ್ಕು ಒಬ್ಬಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿ, ಅವು

ಗಳನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ಗಂಟು ಕಟ್ಟಿದಳು. ಮಾರನೆಯದಿನ ಬೆಳಗಿನ ಜಾವದಲ್ಲೇ ಎದ್ದು ಒಬ್ಬಟ್ಟಿನ ಗಂಟನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಶರ್ಮಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದ.

ಸೂರ್ಯನು ನಡುನತ್ತಿಗೆ ಬರುವನ್ನೇಳಿಗೆ ಶರ್ಮನು ಬಹುದೂರ ನಡೆದು, ಬಳಲಿ, ಒಂದು ನದಿಯ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ. ಆತನು ಒಬ್ಬಟ್ಟಿನ ಗಂಟನ್ನು ನದಿಯ ದಡದ ಟಿಪ್ಪು, ಸ್ನಾನಮಾಡಲು ನದಿಯಲ್ಲಿ ಇಳಿದನು. ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಆ ನದಿಯ ದಡಕ್ಕೆ ಇಪ್ಪತ್ತಾಲ್ಕು ಜನ ಕಳ್ಳರು ಬಂದರು. ಹಿಂದಿನ ರಾತ್ರಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೊಳ್ಳೇಹೊನೆದ ಹಣ ಮತ್ತು ಒಡವೆಗಳನ್ನು ಕತ್ತಿಗಳಮೇಲೆ ಹೇರಿ ಆವರಣ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೂಸಹ ತುಂಬಾ ಹಸಿವಾಗಿತ್ತು. ಅದುದರಿಂದ ದಡದಮೇಲೆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಇಟ್ಟಿದ್ದ ಒಬ್ಬಟ್ಟಿನ ಗಂಟನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಇಪ್ಪತ್ತಾಲ್ಕು ಒಬ್ಬಟ್ಟುಗಳನ್ನೂ ತಲಾ ಒಂದೊಂದು ತಿಂದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿ ಹಾಗೇ ಮರಣ ಹೊಂದಿದರು.

ಕೆ. ಕೆ. ರಾವ್

ಮೃತ್ಯುಗುಣನು ಸ್ಥಾನ ಮುಗಿಸಿ, ಸಂಧ್ಯಾ ವಂದನೆ ಮಾಡಿ, ತಿಂಡಿಯನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಬಂದರೆ, ತಿಂಡಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಸತ್ತುಬಿದ್ದಿರುವ ಕಳ್ಳರೂ, ಅವರು ಕತ್ತಿಗಳಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದ ಧನರಾಶಿಯೂ ಕಾಣಿಸಿತು. ಆ ಸಂಪತ್ತುನ್ನು ಕಂಡು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಹಸಿ ನನ್ನೂ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟನು. ಆದರೆ ಆ ಸ್ಥಿತಿಯು ಹಾವನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಹೇಗೆ ಸಾಗಿಸುವುದೋ ಆತನಿಗೆ ಬಗೆಹರಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಇಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶರ್ಮನಿಗೆ ಬಹಳ ದೂರದಲ್ಲಿ ರಾಜಧಾನಿಯ ಕುದುರೆಗಳಮೇಲೆ ಬರುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣಬಂತು. ಕೂಡಲೇ ಆತನು ಒಂದು ಉಸಾಯ ಮಾಡಿದ. ಕಳ್ಳರ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಕತ್ತಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಂಗ್ರಹಮಾಡಿ, ಒಂದು

ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಸತ್ತುಬಿದ್ದಿರುವ ಕಳ್ಳರ ಮೈಮೇಲೆ ಗಾಯಮಾಡಿ, ಕತ್ತಿಗಳ ಮೇಲಿದ್ದ ಮಾಲನ್ನು ಒಂದುಕಡೆ ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಭುಜದ ಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು, ಅದರ ಸುತ್ತಲೂ ತಿರುಗಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕೊಂಚ ಹೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ರಾಜಭಟರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದರು. ಸತ್ತುಬಿದ್ದಿರುವ ಕಳ್ಳರನ್ನೂ, ರಾಶಿ ಬಿದ್ದಿರುವ ಕಳುವಾದ ಮಾಲನ್ನೂ ನೋಡಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಚಕಿತರಾದರು. ಅವರು ವಿಷ್ಣುಶರ್ಮನೊಂದಿಗೆ “ಅಯ್ಯಾ, ನಾವು ಭೂರಿಶ್ರವನೆಂಬ ರಾಜನ ಬಂಟರು. ನಿನ್ನರಾತ್ರಿ ಈ ಮಾಲನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಳ್ಳರು ನಮ್ಮ ಆರಮಣಿಯಿಂದ ಕೊಳ್ಳಿ ಕೊಂಡರು. ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಕೊಂದವರು ಯಾರು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

“ಅದ್ವೈತನನ್ನೂ ನಿಮ್ಮ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ನಾನೇ ಹೇಳುವೆನು. ಮೊದಲು ಈ ಮಾಲನ್ನು ಜೋರಾದಿಸಮಾಡಿ. ನಡೆಯಿರಿ, ನಿಮ್ಮ ರಾಜನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾ” ಎಂದ ವಿಷ್ಣುಶರ್ಮ.

ವಿಷ್ಣುಶರ್ಮನನ್ನು ರಾಜಭಟರು ತಮ್ಮ ಆರಮಣ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಕರೆದುಕೊಂಡುಹೋದರು. ಶರ್ಮನು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ತಾನೇ ಆ ಕಳ್ಳರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೊಂದು, ಕಳೆದುಹೋದ ಮಾಲನ್ನು ಉಳಿಸಿದೆನೆಂದು ಒಗ್ಗಿಸಿ ಹೇಳಿದ.

ಕಳೆದುಹೋಗಿದ್ದ ಮಾಲು ಮತ್ತೆ ಸಿಕ್ಕಿದುದಕ್ಕೆ ರಾಜನು ತುಂಬಾ ಸಂತೋಷಗೊಂಡು “ಇಪ್ಪತ್ತಾಲ್ಕುಜನ ಕಳ್ಳರನ್ನು ಕೊಂದ ನಿಮ್ಮ ಪರಾಕ್ರಮ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹದು. ನಾನು

ನಿನ್ನಿಗೆ ಯಾವರಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ ಮಾಡಲಿ?"
ಎಂದು ವಿಷ್ಣು ಶರ್ಮನನ್ನು ಕೇಳಿದ.

ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು "ಮಹಾವೃಷೋ,
ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಅರುಲಕ್ಷ ಸೈನಿಕರು ಇರುವರೆಂದು
ಕೇಳಿರುವೆನು. ಏಕೆ ವೃಥಾ? ಅವರು ಕಳ್ಳ
ರನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ಸಮರ್ಥರಾದರೆ? ಅವರಲ್ಲಿ
ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಜನರನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ವಜಾ
ಮಾಡಿ ಅವರ ಸಂಬಳ ನನಗೆ ಕೊಡಿಸಿಕೊಡಿ.
ನಾನು ನಿನ್ನ ನೌಕರಿಯಲ್ಲಿರುವೆನು"

ರಾಜನು ವಿಷ್ಣು ಶರ್ಮನು ಹೇಳಿದಂತೆ
ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದು
ಹಾಕಿ, ಅವರ ಸಂಬಳವನ್ನು ವಿಷ್ಣು ಶರ್ಮನಿಗೆ
ಕೊಡಿಸಿದ. ಈ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಸರಿಯೋರ
ಲ್ಲ. ಅದರ ವಿಷಯವಾದರಾದರೆ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದ.

ಸ್ವಲ್ಪಕಾಲ ಹೀಗೇ ಕಳೆಯಿತು. ಸುತ್ತ
ಮುತ್ತಲ ಆರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಭಯಂಕರವಾದ
ಸಿಂಹ ನರವಾಂಸದ ರುಚಿಕೂಡು, ರಾತ್ರಿಯ
ಹೊತ್ತು ಸ್ವೋದೋಲಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ಅನೇಕ
ರನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಭಟ
ರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಲು ರಾಜನು ನಿರಾಸರನಾದನು.
ಅದರ ವಿಷಯ ತರ್ಮನಮೇಲೆ ಕೋಪದಿಂದಿದ್ದ
ಮಂತ್ರಿ "ವೃಷೋ, ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಸೈನಿಕರ
ಸಮಾನವಾದ ನಮ್ಮ ವಿಷ್ಣು ಶರ್ಮನಿರುವಾಗ
ಸಿಂಹವನ್ನು ಸಾಯಿಸಲು ಬೇರೊಬ್ಬರನ್ನು
ಕಳುಹಿಸುವುದೇಕೆ?" ಎಂದ.

"ಆ ಸಿಂಹವನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ನನಗೆ ಏನು
ಕೊಡಿ" ಎಂದ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇವನು ವಿಷ್ಣು ಶರ್ಮನ.

ರಾಜನು ಅದೇ ಸರಿಯೆಂದು ಅಣ್ಣಿ ಮಾಡಿದ. ಆ ಸಾಯಂಕಾಲವೇ ವಿಷ್ಣು ಶರ್ಮನು ಕಳ್ಳರ ಹತ್ತಿರವಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿದ್ದ ಇಪ್ಪತ್ತಾಲ್ಪ ಕತ್ತಿಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಉರಾಚೆ ಬಂದು, ಸಿಂಹವು ಬರುವ ಮಾರ್ಗವಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಮರವನ್ನು ಹತ್ತಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ. ಕತ್ತಲಾದ ಕೊಂಚಸಮಯಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಸಿಂಹವು ಅತಿಭಯಂಕವಾಗಿ ಘರ್ಜಿಸುತ್ತಾ ನೃತ್ಯ ದೇವತೆಯಂತೆ ಆ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿತು.

ಮರದಮೇಲಿದ್ದ ವಿಷ್ಣು ಶರ್ಮ ಬೇಕೆಂತಲೇ ಅದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಣಕಿದ. ಮರದ ಮೇಲಿದ್ದ ಶರ್ಮನನ್ನು ಕಂಡಕೂಡಲೇ ಸಿಂಹ ಮುತ್ತಮು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಘರ್ಜಿಸುತ್ತಾ ಮರದಕೆಳಗೆ ಬಂದು ಬಾಯಿ ತೆರೆದು ಅರ್ಭಟಿಸ ತೊಡ

ಗಿತು. ಶರ್ಮನು ಗುರಿನೋಡಿ ಒಂದು ಕತ್ತಿ ಯನ್ನು ಸಿಂಹದ ಬಾಯೊಳಕ್ಕೆ ಎಸೆದ. ಇದೇ ರೀತಿ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಇಪ್ಪತ್ತಾಲ್ಪ ಕತ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಸಿಂಹದ ದೇಹದಮೇಲೆ ಒಂದಾಹ ಮೇಲೊಂದು ಎಸೆದ. ಸ್ವಲ್ಪ ಮೊತ್ತಿಗೆಲ್ಲಾ ಸಿಂಹವು ಪ್ರಾಣವನ್ನು ತೊರೆಯಿತು. ಅದು ಮರಣಿಸಿತೆಂದು ದೃಢವಾದ ಕೂಡಲೇ ಶರ್ಮನು ಮರದಿಂದ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿದು ಬಂದು ಅದರ ಮೈಮೇಲೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಕತ್ತಿಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು, ಅದರ ಶರೀರದ ಅನೇಕ ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ತಿವಿದು, ಅದರ ರಕ್ತವನ್ನು ತನ್ನ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಬಳಿದುಕೊಂಡು, ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಭುಜದಮೇಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬೆಳಗಾಗುವವರೆವಿಗೂ ಅಲ್ಲೇ ಶತಪಥ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದ. ಮಾಂಸೆಯದಿನ ರಾಜ ಭಟರು ಬಂದು ವಿಷ್ಣು ಶರ್ಮನನ್ನೂ, ಸತ್ತು ಬಿದ್ದಿರುವ ಸಿಂಹವನ್ನೂ ನಗರದಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಮೆರವಣಿಗೆ ಮಾಡಿದರು.

ರಾಜನು ವಿಷ್ಣು ಶರ್ಮನನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅಪ್ಪಿಕೊಂಡು "ನಿನ್ನ ವರಾಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಸಾಟಿಯೇ ಇಲ್ಲ. ನಿನಗೆ ನಾನು ಯಾವ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಬಲ್ಲೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

"ರಾಜನೇ, ನಾನು ಎರಡು ಲಕ್ಷ ಸೈನಿಕರಿಗ ಸಮಾನನೆಂದು ಮಂತ್ರಿಯವರು ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿಸಿದರು. ಅದು ನಿಜವಲ್ಲ. ನಾನು ನಾಲ್ಕು ಲಕ್ಷ ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಸಮಾನನು. ಅದುದರಿಂದ ಮತ್ತೆರಡು ಲಕ್ಷ ಸೈನಿಕರನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿ ಅವರ ಸಂಬಳ ಪಾರಿಗಗಳನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡಿಸಿ

*** ಚಂದಮಾಮ ***

ಕೊಡಬೇಕು” ಎಂದ ವಿಷ್ಣು ಶರ್ಮ. ರಾಜನು
ಆದೇರೀತಿ ಮಾಡಿದ. ಮಂತ್ರಿಗೆ ವಿಷ್ಣು ಶರ್ಮ
ನಲ್ಲಿ ವಿವರೀತ ಕೋಪಬಂತು. ಆದರೆ ಆತನು
ವೀನೂ ಮಾಡುವಂತಿರಲಿಲ್ಲ.

ಭೂರಿಶ್ರವನು ಕೆಲಸದಿಂದ ತೆಗೆದುಹಾಕಿದ
ಸೈನಿಕರು ಸರರಾಜನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ
ಸೌಕರ್ಯ ಸೇರಿದರು. ಅವರು ತಮ್ಮ ಮೊಸ
ರಾಜನೊಂದಿಗೆ “ಮಹಾರಾಜರೇ, ಭೂರಿ
ಶ್ರವನು ಈಗ ಬಲಹೀನನಾಗಿರುವನು. ಆತನ
ಹತ್ತಿರ ಕೇವಲ ಎರಡುಬಲಕ್ಕೆ ಸೈನಿಕರಿಬ್ಬರೇ.
ಆತನ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಹೋಗಿ ಆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು
ಸಿಮ್ಮ ಕೈವಶ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಇಬ್ಬರೇ
ಸುಸಮಯ” ಎಂದು ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿದರು.
ಅವರ ಸಲಹೆಯಂತೆಯೇ ಆ ರಾಜನು ತನ್ನ

ಸೈನ್ಯವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜೊತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಒಂದು
ವೈಭವದಲ್ಲಿ ಬೀಡುಬಿಟ್ಟು ಭೂರಿಶ್ರವನಿಗೆ
ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಯ ಸಲಹೆ ಕೇಳಿದ.

“ಮಹಾಪ್ರಭೂ, ಈ ವಿಷಮ ವಸ್ಥಿತಿ
ಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಸಲಹೆ ಕೊಡಲು ಅಸಮರ್ಥನು.
ವಿಷ್ಣು ಶರ್ಮನನ್ನು ನಂಬಿ ನಾಲ್ಕುಬಲಕ್ಕೆ ಸೈನಿಕ
ರನ್ನು ಸೇರಿಸಿದ ತೆಗೆದುಹಾಕಿದಿರಿ. ಆತನ
ಸಲಹೆಯನ್ನೇ ಕೇಳಿ” ಎಂದ ಮಂತ್ರಿ.

ರಾಜನು ಶರ್ಮನ ಸಲಹೆ ಕೇಳಿದ.
ಶರ್ಮನು ಸದರದ “ನೀವು ತತ್ಸೈನ್ಯವನ್ನು
ಕುರಿತು ಯೋಚಿಸಬೇಡಿ. ಇಂದು ರಾತ್ರಿಯೇ
ನಾನು ಆ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಘಂಸಮಾಡುವೆನು”
ಎಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಅಭಯವನ್ನಿತ್ತನು.

ಮುಂದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನಮೇಲೆ ಹೊತ್ತು ಮುಳುಗಿ ರಾತ್ರಿಯಾಯಿತು. ಕರ್ಮನು ತನ್ನ ಕತ್ತಿಗಳನ್ನೂ, ತಾನು ಕೊಂಡ ಸಿಂಹದ ಚರ್ಮವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನಾಗಿ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಬಿಡಲಿಕ್ಕೆ ಹಾಕಿದ್ದ ಶತ್ರು ಸೈನ್ಯದವರಿಗೆ ಹೊರಬಿಡಲು. ಸೈನಿಕರಿಲ್ಲದ ಗಾಂಧಿಯಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದರು. ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಅನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಿದ್ದರು.

ವಿಷ್ಣುಕರ್ಮನು ಆ ಆರಂಭ ಮಾಡುವ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಸಿಂಹದ ಚರ್ಮವನ್ನು ಎಸೆದನು. ಸಿಂಹವು ತಮ್ಮ ನಡುವೆ ಸುಗ್ಗಿತೆಂದು ಬೆದರಿ, ಅನೆಗಳು ತಮ್ಮ ಸರವಳಿಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತು ಕೊಂಡು, ಭೀಂಕಾರ ಮಾಡುತ್ತಾ ಓಡಿವು. 'ಹೊಡಿ, ಬಡಿ, ಕೊಲ್ಲು' ಎಂದು ವಿಷ್ಣುಕರ್ಮನು ಕತ್ತಲಲ್ಲಿ ಆರಂಭಿಸಿ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಕಿರಿಚಾಟಿ, ಅನೆಗಳ ಭೀಂಕಾರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಿದ್ಧಿಯಿಂದ ಎಚ್ಚಿತ್ತು ಸೈನಿಕರು ತಮ್ಮ ಮೇಲೆ ಅರ್ಧರಾತ್ರಿ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಶತ್ರು ಸೈನ್ಯವು ಬಿಟ್ಟಿರುವುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಓರೆಯಿಂದ ಓಡುಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ

ಕಾದಾಡಿ ಸಾಯುತ್ತಿದ್ದರು. ದೊಡ್ಡ ಗಡಿಬಿಡಿ ಯಾಯಿತು. ಈ ಗಲಭೆಯಲ್ಲಿ ಕರ್ಮನು ಶತ್ರು ರಾಜನ ಸುರಾರವನ್ನು ಹೊಕ್ಕು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನಾಗಿ ದ್ವಾರದ ಸುತ್ತ ತಿರುಗು ಕೊಂಡನು.

ಬೆಳಗಾಗುವ ಮೇಲೆಗೆ ಆ ಮೈದಾನವೆಲ್ಲಾ ಮಾರಾಭೂಮಿಯಾಗಿತ್ತು. ಇಂತಹ ಆಯಿಡ ವಿಜಯವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದ ವಿಷ್ಣುಕರ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನ ಆನಂದಕ್ಕೆ ಪಾರವೇ ಇಲ್ಲ. "ನಾನು ನಿನಗೆ ಯಾವ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಲಿ?" ಎಂದು ರಾಜನು ವಿಷ್ಣುಕರ್ಮನನ್ನು ಕೇಳಿದ.

ಅಗ ವಿಷ್ಣುಕರ್ಮನು ವಿನಯದಿಂದ,

"ಮಹಾಪ್ರಭೂ, ಆಪತ್ಯಮಯದಲ್ಲಿ ಸರಿಯಾದ ಸಲಹೆ ಕೊಡಲಾರದ ಮಂತ್ರಿ ಏಕೆ? ನಿಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಿ, ಆ ಪದವಿಯನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಡಿಸಿ" ಎಂದ.

ರಾಜನು ಮರು ಮಾತನಾಡದೆ ವಿಷ್ಣುಕರ್ಮನನ್ನು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯನ್ನಾಗಿ ನೇಮಿಸಿದನು. ಉಸಾಯ ಬಲವನ್ನು ಮಾರಿಸುವಂತಹ ಬಲವು ಬೇರೊಂದಿಲ್ಲ.

ಮೂರು ಕೊಂಬಿನ ಮಾವಿನ ಮರ

ಬಹಳಕಾಲದ ಹಿಂದೆ ಕಾನ್ಪೇರಿನದಿ ತೀರದ ಒಂದು ಅರಣ್ಯಕ್ಕೆ ಸಮಾಪದಲ್ಲಿ ಮೂವರು ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ಒಂದು ಕುಬ್ಜರವರ ವಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಅವರು ಹುಟ್ಟು ದಲಿವರು. ಅವರಿಗಿದ್ದ ಆಸ್ತಿ ಎಂದರೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮಾವಿನ ಮರ. ಅದಕ್ಕೆ ಮೂರು ಕೊಂಬೆಗಳಿದ್ದವು. ಆ ಮಾವಿನಮರ ವಸಂತಕಾಲತುಲಿನಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಚಿಗುರಿ, ಬೀಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹೇರಳವಾಗಿ ಹಣ್ಣು ಬಿಡುತ್ತಿತ್ತು. ಮೂರು ಕೊಂಬೆಗಳ ಫಲಗಳನ್ನು ಮೂವರು ಸಹೋದರರೂ ಕಿತ್ತು, ಅವುಗಳನ್ನು ಮಾರಿ, ವರ್ಷನಲ್ಲಾ ಹೇಗೋ ಬಾಡುರೀತಿ ಜೀವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ವರ್ಷ ಮೂರು ಕೊಂಬೆಗಳೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಚಿಗುರಿದ್ದವು. ಕಾಯಿಗಳು ಹಣ್ಣು ಗುವವರೆಗೂ ದಿವಕ್ಕೊಬ್ಬರಂತೆ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ಕಾವಲು ಕಾಯುವರು. ಆ ಸಮಕಾಲವೇ ಒಂದು ಬೆಳದಿಂಗಳ ರಾತ್ರಿ ಹಿರಿಯನು ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಬಡಮುದುಕನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ. ಕೋಲಿನ

ಸಹಾಯದಿಂದ ಮೆಲ್ಲ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಅವನು ಮರದ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಬಂದು ನಿಂತನು.

“ಧರ್ಮಾತ್ಮನೇ, ಹಸಿವು ನನ್ನನ್ನು ದಹಿಸುತ್ತದೆ. ಅನ್ನಲು ಏನಾದರೂ ಕೊಡು. ನಿನಗೆ ವುಣ್ಣುವಿರುತ್ತದೆ” ಎಂದ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ.

ಕಾವಲಿದ್ದ ಹಿರಿಯನಿಗೆ ಏನು ಮಾಡಲೂ ತೋರಲಿಲ್ಲ. “ಆಹ, ನಾನೂ ನಿಮ್ಮಂತೆಯೇ ದಲಿದ್ದ. ಆದರೆ ನೀನು ಹಸಿವಿನಿಂದ ಇರುವೆ ಯಾದಕಾರಣ ಈ ಕೊಂಬೆಗೆ ಸೇರಿದ ಫಲಗಳನ್ನು ಕಿತ್ತುಕೊಂಡು ತಿಂದು ನಿನ್ನ ಹಸಿವನ್ನು ಸೇಗಿಸಿಕೋ. ಈ ಕೊಂಬೆ ನನಗೆ ಸೇರಿದ್ದು” ಎಂಬ ಕಾವಲಿದ್ದ ಹಿರಿಯನ.

ಮೃದನು ತನ್ನ ಕೋಲಿನಿಂದ ಹಿರಿಯನ ಸಿಗೆ ಸೇರಿದ ಕೊಂಬೆಯಿಂದ ಕೆಲವು ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಕಡೆದು, ಅವುಗಳನ್ನುಂಟು, “ಹೃದಯ ಉಳಿಸಿವೆ ತಮ್ಮಾ” ಎಂದು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ತನ್ನದಾಗಿ ಹಿಡಿದು ಹೋದ.

ಮಾರನೆಯದಿನ ಎರಡನೆಯವನು ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅದೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯು

ಮತ್ತೆ ಬಂದ. ಹಸಿವಾಗಿದೆ ಎಂದ. ಎರಡನೆಯವನೂ ಸಹ ತನ್ನ ಕೊಂಬಿಗೆ ಸೇರಿದ ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ಆ ಮುದುಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ.

ಮೂರನೆಯ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಯಥಾಪ್ರಕಾರ ಮುದುಕನು ಕಿರಿಯವನ ಕೊಂಬಿಗೆ ಸೇರಿದ ಹಳ್ಳಿಗಳನ್ನು ತಿಂದು ಹೊರಟುಕೊಂಡ.

ನಾಲ್ಕನೆಯ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರು ಮೂವರೂ ಗುಡಿಸಲಿನಲ್ಲಿರುವ ಸಮಯ ಕೂಡಿಸಿದ ಸುತನರ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋದರು.

“ಮಕ್ಕಳೇ, ನೀವು ಮೂರುವನರು ದಯಾ ಶೀಲರು. ನಿಮ್ಮ ಗುಣ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ನನಗೆ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಬನ್ನಿ. ನಿಮಗೆ ಪ್ರತ್ಯುಪಕಾರ ಮಾಡುವೆನು” ಎಂದ ವೃದ್ಧ. ಸಹೋದರರು ಸಂತೋಷದಿಂದ ವೃದ್ಧನ

ಸಂಗಡ ಹೊರಟರು. ಅವರು ಒಂದು ನದಿಯ ತೀರಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಅಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧನು ಹಿರಿಯನ ನನ್ನು ಕುರಿತು “ಮಗೂ, ನಿನಗೇನು ಬೇಕೋ ಕೊಡಿಕೊ” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

“ಈ ನದಿಯ ನೀರೆಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇರವಾಗಿ, ಆ ಕಾಲಿಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಸೊತ್ತು ಆದರೆ ನನಗೇನು ಕೊಡತೆ” ಎಂದ ಹಿರಿಯನ.

“ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ” ಎಂದ ವೃದ್ಧ.

ಮರುಕ್ಷಾಣೆ ನದಿಯ ನೀರೆಲ್ಲಾ ಕ್ಷೇರವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿತು. ಆ ಹಾಲಿ ಗಾಗಿ ಎತ್ತಿಲ್ಲದಲೋ ಜನ ಬರತೊಡಗಿದರು. ಹಿರಿಯನು ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟ.

ಉಳಿದಿಬ್ಬರು ಸಹೋದರರೊಂದಿಗೆ ವೃದ್ಧನು ಅರಣ್ಯವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಕಾಡಿನ ನಡುವೆ ಬಂದಾಗ ವೃದ್ಧನು ಎರಡನೆಯವನನ್ನು ಕುರಿತು “ನಿನಗೇನು ಬೇಕು. ಮಗೂ” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

“ಈ ಅಡವಿ ಪ್ರದೇಶವೆಲ್ಲಾ, ಫಲವತ್ತಾದ ಹೊಲವಾಗಿ, ಅದು ನನ್ನದಾದರೆ, ನನಗೆ ಮತ್ತೇನೂ ಬೇಡ” ಎಂದ ಎರಡನೆಯವನು.

“ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲಿ” ಎಂದ ಮುದುಕ.

ಮರುಕ್ಷಾಣೆ ಅರಣ್ಯ ಮಾಯವಾಯಿತು. ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಗೋಚರಿಸುವಷ್ಟುದೂರ ಹೆಚ್ಚಿನಯ ವೈರಿಯ ಹೊಲ ಕಾಣಿಸಿತು. ಎರಡನೆಯನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅಲ್ಲೇ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟ.

ಮೂರನೆಯವನನ್ನು ಸಂಗಡ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಕೊಂಚದೂರ ಹೋಗಿ ವೃದ್ಧನು

*** ಚಂದಮಾಮ

“ಅಣ್ಣಾ ನಿನ್ನ ಕೋರಿಕೆ ಏನು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. “ನನಗೆ ನೀತಿನಂತಳಾದ ಮಡದಿ ಬೇಕು” ಎಂದ ಮೂರನೆಯವ.

“ಹಾಗಾದರೆ ನನ್ನ ಸಂಗಡ ಬಾ” ಎಂದು ವೃದ್ಧನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದ. ಹೋಗಿಹೋಗಿ ಅವರು ಒಬ್ಬ ರಾಜನ ಅಂತಃಪುರವನ್ನು ನೇರ ಮಾಡಿದರು. ನಟ್ಟಿಗೆ ಒಳಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದರು.

ಬಂಗಾರದ ತೂಗುಯ್ಯಾಲೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜನು ರಾಣಿ ಮತ್ತು ರಾಜಕುಮಾರಿಯರೊಂದಿಗೆ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ವೃದ್ಧನು ರಾಜನನ್ನು ಕುರಿತು “ರಾಜನೇ ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಈ ಯುವಕನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಮದುವೆ ಮಾಡು” ಎಂದು ಹೇಳಿದ.

ಅದಕ್ಕೆ ರಾಜನು “ಅಯ್ಯಾ, ಈಗಾಗಲೇ ಸನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಲು ಇಬ್ಬರು ರಾಜಕುಮಾರರು ಕೈಪೂಟಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕೋ ಆಯ್ಕೆ ದಾಗಿದೆ. ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುವಲ್ಲಿ ಆ ರಾಜಕುಮಾರನನ್ನು ಕಡೆಗೆ ತೆಗೆದು ಈ ದಂಪ್ತಿಯಿಗೆ ಹೇಗೆ ಕೊಡಲಿ? ನೀವೇ ಹೇಳಿ” ಎಂದ.

“ರಾಜನೇ, ನೀನು ತಪ್ಪು ತಿಳಿದಿರುವೆ. ನಿನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಆ ರಾಜಕುಮಾರರಿಗಿಂತಲೂ ಈತನೇ ತಕ್ಕವನು. ಬೇಕಾದರೆ ನಿನಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಬಲ್ಲೆ. ಇಂದೇ ಆ ಇಬ್ಬರು ರಾಜಕುಮಾರರ ಹೆಸರಿನ್ನೂ, ಈ ಯುವಕನ ಹೆಸರಿನ್ನೂ ಮೂರು ಮಾವಿನ ಓಟಗಳನ್ನು ನಾಟಿಸು. ನಾಳೆ ಈ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಯಾವ ಓಟ ಮರವಾಗಿ ಹಣ್ಣು ಬಿಡುವದೋ ಆತನಿಗೆ

ನಿನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆಮಾಡು” ಎಂದು ಹೇಳಿದ ಆ ವೃದ್ಧ.

ಒಂದು ದಿನದಲ್ಲಿ ಮಾವಿನ ಓಟ ಮರವಾಗಿ ಹಣ್ಣು ಬಿಡುವದು ಅಸಾಧ್ಯವೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಕೇಳಿತು. ಆದರೂ ವೃದ್ಧನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಿದ. ಮಾರನೆಯದಿನ ಮೂರನೇ ಯುವಕನ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ನಾಟಿದ ಓಟ ನೋಳಕಿಯಾಯ್ತು ಎಲ್ಲವೂ ಮರವಾಗಿ ಹಣ್ಣು ಬಿಟ್ಟಿತು!

ಒಪ್ಪಂದಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿಬಿದ್ದು, ರಾಜನು ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಕಿರಿಯವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿದ. ವೃದ್ಧನು ತನ್ನ ಮಗ ತೀರಿತೆಂದು ಕೊಂಡು ತನ್ನ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದ.

ರಾಜನು ಮಾತು ತಪ್ಪಲಾರದೆ ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಹುಟ್ಟು ದಂಪ್ತಿಯಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ

ನಾಡಿದುದೇನೋ ಉಂಟು. ಆದರೆ ಆತನಿಗೆ ತನ್ನ ಆಳಿಯ ನನ್ನು ಕಂಡು ಅವಮಾನವಾಗಿತ್ತು. ಆದುದರಿಂದ ಮೂರು ದಿನ ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ರಾಜನು ತನ್ನ ಮಗಳು ಮತ್ತು ಆಳಿಯ ನನ್ನು ತನ್ನ ರಾಜ್ಯದಿಂದ ಹೊರಗಟ್ಟಿದ.

ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಕಾಲು ನಡಿಗೆಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿ ಕುರಿತು ಬಂದು ಸೇರಿ ಬಡತನವನ್ನು ಅನುಭವಿಸುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೀಗೇ ಒಂದು ವರ್ಷ ಕಳೆಯಿತು.

ನದಿಯ ತೀರದಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯವನು ಭಾರೀ ಮಳೆ ಮುಳುಗಿ ಮನೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿದ. ಹಾಲು ಮೂರದ ಗ್ರಾಮಗಳಿಗೂ ನೀರಾಯಿ ಗಳಲ್ಲಿ ರವಣಿಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸೂರಾರು ಜನ ಆತನ ಕೈಕೆಳಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮೊಸರು ಮತ್ತು ಬೆಣ್ಣೆಗಳ ವ್ಯಾಪಾರ ಬಿರು ಸಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಒಂದು ದಿನ, ಹಿರಿಯವನ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕನು ಬಂದ. ಹಿರಿಯನು ಹತ್ತಿರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದ ನದಿಯಿಂದ ಹಾಲು ಆಳಿಯ ಸೀಪಾಯಿಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಆಗ ಆ ಮುದುಕನು

“ಸ್ವಾಮಿ, ಬಾಯಿ ಒಣಗಿಹೋಗಿದೆ. ಹಸಿವು ದಹಿಸುತ್ತಿದೆ. ಒಂದಿಷ್ಟು ಹಾಲು ಕುಡಿಯಲು ಕೊಡಿಸಿಕೊಡಿ” ಎಂದು ಧೈನ್ಯದಿಂದ ಬೇಡಿದ.

ಹಿರಿಯವನು ಮುದುಕನ ಕಡೆ ಕೋಪದಿಂದ ನೋಡಿದ. ಆತನು ವೃದ್ಧನನ್ನು ಗುರುತಿಸದೆ, “ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಹಾಲು ಹಂಚಿದರೆ ನನ್ನ ವ್ಯಾಪಾರ ಸಾಗಿದಂತೆಯೇ ನಡಿ, ಇಲ್ಲಿಂದ ನಡಿ” ಎಂದು ಗದರಿಸಿದ.

ಮರುಕ್ಷಣವೇ ನದಿಯ ಹಾಲು ನೀರಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರ ಉಪ್ಪಿಗೆ ಮನೆಗಳು ಮೂಯವಾದವು. ಮಾರನೆಯದಿನ ಎರಡನೇ ಯವನು ತನ್ನ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಧಾನ್ಯವನ್ನು ರಾಶಿ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಧಾನ್ಯದ ರಾಶಿ ಬೆಟ್ಟವನ್ನು ಎತ್ತರವಾಗಿತ್ತು.

ವೃದ್ಧನು ಎರಡನೇ ಯವನನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ. “ಸ್ವಾಮಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಗಂಜಿ ನಾಡಿಕೊಂಡು ಕುಡಿಯುತ್ತೇನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಧಾನ್ಯ ಕೊಡಿಸಿಕೊಡಿ” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

ಎರಡನೇ ಯವನು ಸಹ ವೃದ್ಧನನ್ನು ಗುರ್ತಿಸಲಿಲ್ಲ. “ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಹೋಗಿ

ಕಷ್ಟವಟ್ಟು ಕೆಲಸ ಮಾಡದೆ ಬಿಕ್ಕಿಬೀದಲು ಬಂದೆಯಾ? ದವಸ ಪುಕ್ಕದೆಯಾಗಿ ಬಂದಿ ತೆಂದು ತಿಳಿದಿರುವಿಯಾ ಹೇಗೆ? ಹೋಗು ಇಲ್ಲಿಂದ ಕಾಲು ತೆಗೆ” ಎಂದು ಕೂಗಾಡಿದ.

ಮರುಕ್ಷಣವೇ ಹೊಲಗಳು ಮಾಯವಾದವು. ಛಾನ್ಯದ ರಾಶಿ, ಹುಳಿನ ಮೆದೆಗಳು ಅದೃಶ್ಯವಾದವು. ಸುತ್ತಲೂ ದಟ್ಟವಾದ ಅಡವಿ ಬೆಳೆಯಿತು.

ಮೂರನೇಯ ದಿನ ಗುಡಿಸಲಿನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ವೃದ್ಧ. “ಅಯ್ಯಾ, ಅತಿಥಿ ಒಂದಿದ್ದೀನಿ. ಒಂದುಹುಡಿ ಅನ್ನವಿಡಿಯಪ್ಪಾ” ಎಂದ.

ಕಿರಿಯವನಿಗಾಗಲೀ, ಆತನ ಹಂಡತಿ ರಾಜಕುಮಾರಿಗಾಗಲೀ ಆ ವೃದ್ಧನ ಗುರುತು ಕೊಂಡವೂ ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲ.

“ಒಳಗೆ ಬಾ ತಾತಾ. ನಾವೇನು ಕೊಡಬಲ್ಲಿವಪ್ಪಾ ನಿನಗೆ. ಮಡಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದಿಷ್ಟು ಗಂಜಿ ಇದೆ. ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ನೀನೂ ಸಹ ಅದನ್ನೇ ಕುಡಿಯುವೆವಂತೆ, ಒಳಗೆ ಬಾ” ಎಂದು ಬಹು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಕರೆದರು. ಅಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರೂ ಊಟಕ್ಕೆ ಕುಳಿತಿದ್ದರು.

ರಾಜಕುಮಾರಿ ವೃದ್ಧನನ್ನು ಕೂಡಿಸಿ ಗಂಜಿಯನ್ನೂ ಕುಡಿಕೊಂಡು ಮುಚ್ಚಳ ತೆಗೆದಳು. ಇವೆನ್ನು ಸೋಡಗ! ಆ ಮಡಿಕೆಯಿಂದ ಸವುಳನ್ನು ಹೊರಗೆ ತೆಗೆಯಲು ಆದರಲ್ಲಿ ಷಡ್ ಸೋಡಗವಾದ ಭಕ್ತಗಳು ಕಾಣಿಸಿದವು. ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದಿದ್ದ ಸವುಳು ಬೆಳ್ಳಿಯದು ಮಡಿಕೆ ಬಂಗಾರದ ಪಾತ್ರೆಗಳಾಗಿದೆ!

ಈ ಆಶ್ಚರ್ಯದಲ್ಲಿ ದಂಪತಿಗಳು ವೃದ್ಧನು ಏನಾದನೋ ಗಮನಿಸಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆತನಿಗಾಗಿ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಲು, ಅವನು ಕಾಣಲೇ ಇಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಗುಡಿಸಲಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಮಹಾರಾಜರಿರುವಂತಹ ಅರಮನೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ, ಎತ್ತ ನೋಡಿದರೂ ಮಣಿಮಾಣಿಕ್ಯಗಳೂ, ಬೆಲೆಬಾಳುವ ವಸ್ತುಗಳೂ, ಅಭರಣಗಳೂ ಕಂಡುಬಂದವು. ಆಗ ತಿಳಿಯಿತು ಆದೇ ಮಹಿಮೆಯ ಮದುಕನೆಂದು.

ಆ ಅರಮನೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೊಂದೂ ಕೊರತೆಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಆ ದಂಪತಿಗಳು ಅನೇಕ ವರ್ಷಗಳಕಾಲ ಬಹಳ ಸುಖವಾಗಿ ಧರ್ಮದಿಂದ ಸಂಸಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ರತ್ನಗೋಳ (ಹಿಂಬದಿಯ ಚಿತ್ರಕಥೆ-೬)

ಅಬ್ಬೆಸ್ತನು ಇನ್ನೇನು ಕ್ರೇಮವಾಗಿ ಮೇಲೆ ಬರಬೇಕಾದ್ದೇ; ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನ ಕಾಲನ್ನು ಒಂದು ಬಿಡಿ ಕಚಿ ಹಿಡಿಯಿತು. ಈ ಗಡಿಬಿಡಿಯಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಭೂತಸರ್ಪಗಳಿಗೂ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು.

ಅಲ್ಲಿಯ ಕಾಂತಿ ಮಾಯವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಲೇ ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಭೂತಸರ್ಪಗಳು ನುಹಿಸಿದುವು. ದೊಡ್ಡ ದಾಗಿ ಭುಸುಗುಟ್ಟಿದುವು. ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಸುನುದ್ರವನ್ನು ಅಪ್ಪಳಿಸಿ ನೀರನ್ನೆಲ್ಲ ಕಲಕಿಹಾಕಿದುವು. ತೆರೆಗಳು ಅಷ್ಟೋಲ ಕಷ್ಟೋಲ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬೆಸ್ತನನ್ನು ಮುತ್ತಿಕೊಂಡುವು. ಕಾಲು ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ ಬೆಸ್ತನು ಗಬಗಬನೆ ರತ್ನಗೋಳವನ್ನು ತನ್ನ ಬಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು, ಬಂಡೆಗಲ್ಲುಗಳ ನಡುವೆ ಅಡಗಿಕೊಂಡನು.

ಭೂತಸರ್ಪಗಳು ಎಷ್ಟು ಹುಡುಕಿದರೂ ಅವನು ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಂದು ಭೂತಸರ್ಪವು ಈ ಬೆಸ್ತನ ಬಳಿಯಲ್ಲೇ ಸುಳಿದುಕೊಂಡು ಅತ್ತ ಒಡಿಕೊಳೆಯಿತು. ಅಗ ಅವಕ್ಕೆ ತಿಳಿಯದಂತೆಯೇ ಅದರ ಬಾಲವು ಬೆಸ್ತನ ದೇಹದ ಮೇಲೆ ಬಡಿಯಿತು. ಈ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ ಅವನ ಕಾಲನ್ನು ಕಚಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಎಡಿಕೊಂಡ ಹೆದರಿ, ಹೂರ ಒಡಿಕೊಳೆಯಿತು. ಅಂದಮೇಲೆ ಆ ಮುದಿಬೆಸ್ತನಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಟ್ಟಾ ಇರಬೇಕು! ಆ ವಿಸ್ಮಯದಲೇ ಅವನ ದೇಹ ಮೇಲಕ್ಕೆ ತೇಲಿಬಂತು. ಕೂಡಲೇ ಕಾಪ್ತಾನನು ಅವನನ್ನು ಹಡಗಿಗೆ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡ.

ಮುದುಕಬೆಸ್ತನು ಕೊನೆಯುಸಿರು ವಿಡುತ್ತ, ರತ್ನಗೋಳವನ್ನು ಕಾಪ್ತಾನನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು - “ಕಾಪ್ತಾನ ದೊರೆ, ನನ್ನ ಕೆಲಸ ತೀರಿಕೊಳೆಯಿತು. ನಿಮ್ಮ ವಾಗ್ದಾನವನ್ನು ಮರೆಯಬೇಡಿ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಬಿಡು ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿದನು.

ಕಾಪ್ತಾನನು ಮಾತುತನ್ನಿ ಸುವವನಲ್ಲ. ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಜಾಪಾನುತೀರಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಹಡಗನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಚೀನಾರಾಣೆಯ ಇಷ್ಟದೇವಿಯ ಅಲಯವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿ, ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಅಪೂರ್ವವಾದ ಆದ ಆ ರತ್ನಗೋಳವನ್ನು ಪೂಜಾರಿಯ ಕೈಗೆ ಕಾಣಕೆಯಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು ಸ್ವದೇಶಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಕಾಪ್ತಾನನು ಚೀನಾರಾಣೆಯ ಮುಂದೆ ಬಂದು, ಆ ರತ್ನಗೋಳದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದನು. ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಬಲಿಗೊಟ್ಟ ಆ ಬೆಸ್ತನಿಗೆ ತಾನು ಕೊಟ್ಟ ವಾಗ್ದಾನವನ್ನೂ ವಿವರಿಸಿದನು. ರಾಣೆ ಕೂಡಲೇ ಆ ಬೆಸ್ತಕುಮಾರನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಗೌರವಿಸಿ, ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ ಹಡಗಿಗೇ ಕಾಪ್ತಾನನನ್ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿದಳು.

(ಮುಗಿಯಿತು)

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ :: ಬಹುಮಾನ 10 ರೂ.

1954 ಡಿಸೆಂಬರ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸುವ ಫೋಟೋಗಳ ಮಾದರಿ :

ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಒಂದಕ್ಕೊಂದು ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಒಂದು ಜತೆ (ಎರಡು) ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಟೋ ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಒರೆದು ಈ ಕೆಳಗಿನ ವಿಳಾಸಕ್ಕೆ, ಅಕ್ಟೋಬರ್ 7 ನೇ ತಾರೀಖಿನೊಳಗೆ ನಮಗೆ ಬಂದು ತಲವುಮತೆ ಕಳಿಸತಕ್ಕದ್ದು. ನಂತರ ಬಂದವುಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ವಿಳಾಸ : ಚಂದಮಾಮ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದ್ರಾಸು-26.

ಈ ಹಿಂಗಳ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತ

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : ನೂರಿಲ್ಲದ ಬಲೆಯಲ್ಲಿ

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ನೀರಿಲ್ಲದ ಕಲೆಯಲ್ಲಿ

ಕಳಿಸಿದವರು : ಬಿ. ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಸರೋಯ, C. ಪಿ. ಬಿ. ಕೆ. ಸರೋಯ.

ವಿಜೃಂಭ, ಕಾಸರಗೋಡು ದು. ಕ.

ಬಹುಮತಿ ರೂ. 10/- ನ್ನು ಈ ಹಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ಕಳುಹಿಸಲ್ಪಡುತ್ತದೆ.

ವಾರ್ತೆಗಳು-ವಿಶೇಷಗಳು

೧೯೫೫ನೇ ಮಾರ್ಚ್ ತಿಂಗಳಲ್ಲಿ ಹೈಸ್ಕೂಲುಗಳಿಗಾಗಿ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ ಸ್ವಾಮ್ಯಾರ್ಥಿ ಹೆರಾಲ್ಡ್ ಟ್ರಬ್ಯೂನ್ ಫೋರ್ಮಿನಲ್ಲಿ (ಚಾರ್ಟರ್ಡ್) ಭಾಗವಹಿಸಲು ಒಬ್ಬ ವಿದಾರ್ಥಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆಶ್ವಾಸವನ್ನು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರವು ಅಂಗೀಕರಿಸಿದೆ.

ಶಿರಸಿ ತಾಲೂಕಿನ ದೀಪನಹಳ್ಳಿಯ ಶ್ರೀ ಸನ್ಮಾನ್ಯ ತಿಮ್ಮಯ ಹೆಗಡೆಯವರು ೨೦ ಸಾವಿರ ಮೂಲಾಯಿಗಳನ್ನು ಬೇಸಾಯಗಾರರ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ "ವಿದಾರ್ಥಿಗತ"ವನ್ನು ಸ್ಥಾಪಿಸುವ ಸಲುವಾಗಿ ದಾನಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಎರಡನೆಯ ಪಂಚವಾರ್ಷಿಕ ಯೋಜನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಇಂಡಿಯಾದೇಶದಲ್ಲಿ ಐನೂರು ಗೋಶಾಲೆಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ೨೫೦೦ ಕೋಟಿ ರೂಪಾಯಿ ಖರ್ಚು ಮಾಡುವುದು.

ಬಿಳಿಬಿಳಿಯಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕಮಕ್ಕಳನ್ನು ವಾಟಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕೂಗಿ ಒಂದು ಸ್ವಯಂಸೇವಕ ದಳವನ್ನು ಬೋಂಬೆಯಲ್ಲಿ ತಯಾರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಕೌಟಿಲ್ಯದ ಅರ್ಥಶಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ರಷಿಯನ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಷಾಂತರ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಹೈನಾ ಬಾಡಿಯನ್ನಾಗಲಿ ವಿದ್ಯಾಲಯವನ್ನಾಗಲಿ ಈ ವರ್ಷದಿಂದ 'ಪತ್ರಿಕೋದ್ಯಮ' ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿವಾದ ಅಭ್ಯಾಸಕ್ರಮವನ್ನು ಕೂಡ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಒಬ್ಬನಿಂದಾಗದಷ್ಟು ಬಡಗಿ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಚಿಮ್ಮಲಗಿಯ ಶ್ರೀ ಕೃಷ್ಣಸ್ವಾಮಿಶರವರು ಬಡಗಿರಾದರು. ಬೆಳಗಿನಿಂದ ಸಂಜೆಯವರೆಗೆ ಮಾಡಿದರು. ಅವಕ್ಕೆ ಆ ಊರವರು ಅವರಿಗೆ ೨೦೦ ರೂಪಾಯಿ, ಬಟ್ಟೆ, ಬೆಳ್ಳಿ, ಕಡಗ ಕೊಟ್ಟು ಸನ್ಮಾನಿಸಿದರು.

ಅಣುಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿಯೂ ಇಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರವೇತ್ತರು ಪ್ರಕಟಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರಪಂಚ ಯುದ್ಧವು ಅಣುಬಾಂಬುಗಳಿಂದ ಜರುಗಿದರೆ ಬಹಳ ಆಪಾಯವಿದೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪ್ರಪಂಚ ಶಾಂತಿಗೋಸ್ಕರ ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಪಾಡುಪಡುತ್ತಾರೆ. ಅಂತಹರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಭಾರತ ಪ್ರಧಾನಿ ನೆಹರೂರವರು ಒಬ್ಬರು. ಇವರು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಚೀನಾ ಪ್ರಧಾನಿ ಚೌ-ಎನ್-ಲಾಯ್‌ಯವರನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸಿ ಪ್ರಪಂಚಶಾಂತಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಚರ್ಚೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿದರು. ಆಸಿಯಾ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ೨೫೦೦ ಚೀನಾ ದೇಶಗಳು ಪ್ರಪಂಚದ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದುವಾಗಿವೆ. ಪ್ರಪಂಚದ ಜನಸಂಖ್ಯೆ ೨೦೦ ಕೋಟಿಗೆ ಮೀರಿವೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ೯೭ ಕೋಟಿ ಚೀನಾ, ಇಂಡಿಯಾಗಳಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಅಂತೆಯೇ ಈ ದೇಶದ ನಾಯಕರ ಪ್ರಯತ್ನವು ಮಹತ್ವದ್ದಾಗಿದೆ.

ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ವೈಮಾನಿಕ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕೊಡಲು ಭಾರತಸರ್ಕಾರವು ಬೊಂಬಾಯಿ, ಕಲಕತ್ತಾ, ಮದರಾಸು, ಥಿಲ್ಲಿ, ಜಲಂದರ್, ಕಾನ್‌ಪೂರ್, ಪಾಟ್ನಾ ಮತ್ತು ನಾಗಪೂರ್ ಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಮಾಡಿರುತ್ತದೆ.

ಕೊಟ್ಟಾಯಂ ಎಂಬ ಊರಿಗೆ ಸಮೀಪವಾಗಿ ರೈಲ್ವೇ ದಾರಿಯನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಒಂದು ಗುಹೆಯು ಕೋಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಇದರ ಉದ್ದ ಒಂದೂವರೆ ಮೈಲು; ಎತ್ತರ ಐದೂ ವರೆ ಅಡಿ; ಅಗಲ ಹದಿನೆಂಟು ಅಡಿ. ಈ ಗುಹೆ ಮುಂದುವರಿದು ಅದಿತ್ತಿಯ ದೇವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸೇರುತ್ತದೆ.

ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡ ಜಿಲ್ಲೆಯ ನಾಗೋಡಿಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಬಸ್ಸು ಹೋಗುವಾಗ ಒಂದು ಪಟ್ಟಿಹುಲಿ ಎದುರಾಯಿತು. ಇದು ಅನೇಕ ದಿನಗಳಿಂದ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ಉಪದ್ರವ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದ ಪಟ್ಟಿಹುಲಿ ಎಂದು ತಿಳಿಯಿತು. ಡ್ರಾಿವರನು ಬಸ್ಸು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಪ್ರಯಾಣಿಕರೊಂದಿಗೆ ಆ ಹುಲಿಯನ್ನು ಕಲ್ಲಿನಿಂದಲೇ ಹೊಡೆದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಹೊಡೆದೇ ಅದನ್ನು ಕೊಂದರು.

ವಿದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ಅರಬ್ಬಿ, ಫ್ರೆಂಚ್, ಚೀನಿ, ಇಟಲಿ, ಜರ್ಮನಿ, ಜಪಾನಿ, ಪರ್ಷಿಯನ್ ಹಾಗೂ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ತಕ್ಕ ಅಭ್ಯಾಸ ನಡೆಸಿ ಹೆಚ್ಚು ಜ್ಞಾನ ಪಡೆಯಲು ಇಂಡಿಯಾ ಸರ್ಕಾರವು ೩೦ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ ವೇತನಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ನಿರ್ಧರಿಸಿದೆ.

ಚಿತ್ರಕಥೆ

ಹೊರಗೆ ಮಳೆ ಹನುಕುತಿತ್ತು. ಕಿಟ್ಟು ಗೋಪೂ ಮನೆಯೊಳಗೇ ಚೆಂಡಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು. 'ಟೈಗರ್' ನಾಯಿಯೂ ಚೆಂಡಿನೊಂದಿ. ಕಾರುತಿತ್ತು. ಚೆಂಡು ಹಲಗೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸಾಮಾನಿನ ಬುಟ್ಟಿಗೆ ತಾಗಿ ಆದರೊಳಗಿದ್ದ ಒಂದು ಹೊರಗೆಬಂತು. 'ಆದನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತೇನೀಗ' ಎಂದು ಕಿಟ್ಟು ಚೆಂಡನ್ನು ಬಲವಾಗಿ ಬೀಸಿದ.

ಚೆಂಡು ಆ ರಂಗೋಲೀಬುಟ್ಟಿಗೆ ತಾಕಿತು. ಅಗಲೇ ಕಸಪರಿಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಒಳಗೆ ಬರುತ್ತಿರುವ ಕೆಲಸದವಳ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಮಗುಚಿಬಿತ್ತು ಆ ಬುಟ್ಟಿ! ಇನ್ನು ತಮಗೆ ಒದೆ ತವ್ವದೆಂದುಕೊಂಡು ಕಿಟ್ಟು, ವಾಸೂ "ಅಯ್ಯಮ್ಮೋ! ದೆವ್ವಾ!" ಎಂದು ಅರಚುತ್ತಾ ಹೊರಗೆ ಓಡಿಹೋದರು!

ಬಹುಮಾನ
ಪಡೆದ ಶೀರ್ಷಿಕೆ

ನೀರಿಲ್ಲದ ಅಲೆಯಲ್ಲಿ

ಕಳಿಸಿದವರು:
ಪಿ. ಪುರುಷೋತ್ತಮ ಸರಳಾಯ

